DE GROTE LEUGEN.

Wanneer vele honderden, zelfs tienduizenden, ooggetuigen protesteren tegen het geschrijf van Dr. de Jong over Indië in onze woelige jaren 1940-1949 van oorlog, vriendschap, strijd, vertrouwen, samenwerkingen en succes, is het duidelijk dat Dr. de Jong wel zeer ver naast de waarheid loopt m.A.W. zijn "geschiedschrijving" van nul en gener waarde is. Dat kan ook niet anders, waar Dr. de Jong zelf verklaarde: "Wat wist ik weinig van het werkelijke Indië af", en moest hij eerst betreffende lectuur daartoe raadplegen. Direkt valt dan op, dat hij zeer verouderde lectuur raadpleegde (de tijd van Max Havelaar en daarvóór (1776) met citaten daaruit geselecteerd, de jaren 1940-1945 (waarover hij moest schrijven volgens zijn opdracht) zeer oppervlakkig behandelt, beginnend met de niets ter zake doende "vrijheidsstrijd" van Ir. Soekarno en de op 17 Aug. 1945 te Batavia uitgeroepen Republiek Indonesia, daarna de resultaten die duidelijk werden in 1945-1958 geheel buiten beschouwing latend. Daarbij heeft hij ijverig alle negatieve punten van het verouderde kolonialisme verzameld en vele positieve punten verzwegen. Ook dat kon al niet anders waar Dr. de Jong zelf verklaart te zijn opgegroeid met de verouderde SDAP-levensopvattingen en anti-koloniaal is (zoals ook de historicus Prof. I.J. Brugmans drie jaar geleden reeds rapporteerde en daarmee de betrokken minister waarschuwde, die aan dit signaal niet voldoende aandacht heeft geschonken).

De vrijheidsstrijd van Ir. Soekarno, die Dr. de Jong als aangrijpingspunt koos, was in feite in het geheel geen vrijheidsstrijd, doch zijn derde poging om aan de macht te komen, nadat Ir. Soekarno eerst zeer diep voor de Japanners gebogen had als een knipmes (zoals Ir. Mussert voor Hitler) in de hoop daarmee op de troon te komen namens Keizer Hirohito, en voordien Ir. Soekarno twee maal gevangen werd gezet wegens opruiïng en oproerkraaien om de Nederlandsche regering omver te werpen. Zijn motieven waren dus vóór de W.O.-II reeds bekend Heer de Jong. Met een handjevol mede-"leiders" werd in 1945 deze Republiek Indonesia uitgeroepen, waarmede de beruchte Bersiap-tijd (1946) aanving; de "leiders" gaven hun aanhang (aanvankelijk slechts gewapend met bamboe-spiezen en kapmessen) vrij spel om naar hartelust, straffeloos te plunderen en te moorden indien dit maar in naam van de vrijheidsstrijd gebeurde, waarbij communisten broederlijk samenwerkten met nationalisten. Beestachtige moordpartijen hebben toen plaatsgehad, zoals ik van ooggetuigen in Batavia in 1947 vernam. Veel succes had ook deze actie niet, daar het volk (verreweg de meerderheid die voor politiek in het geheel geen belangstelling had) hiervan het slachtoffer was en dagelijks beroofd werd en afgeslacht bij tegenstand. Aan deze wantoestanden werd een einde gemaakt door de Nederlandsche troepen die in July 1947 met de eerste Politionele Actie, aldus orde, rust en bestuur herstelden, en de plunderende benden terugjoegen in de bossen waarin zij zich verder schuilhielden.

Dr. de Jong had eerlijker werk kunnen laten zien indien hij zich wat Indië betreft beperkt had tot W.O.-II (1940-1945), met een "inleiding" van 1900 tot 1940, en een "nabeschouwing" van 1945 tot 1958. Met zoveel informatiemateriaal voorhanden als thans blijkt uit wat geschreven werd o.a. door b.g. historicus Prof. Brugmans, door Dr. P.F. Maas in "Indië verloren, rampspoed geboren", door Mr. G.B.J. Hilterman in "Hoe zat het nu écht?" (blz.52) en door nog zo vele anderen (zoals het in eind 1987 verschenen boek "Met Andjing Nica Bataljon" 1945-1950), had Dr. de Jong zijn "werk" gereed kunnen hebben in slechts enkele jaren (inplaats van in 32 jaar), bovendien had hij een waardig werk op tafel kunnen leggen dat niet door elke leek (of ooggetuige) kan worden bestreden en weerlegd aan de hand van uit toegankelijke archieven verkregen informaties.

Aan de hand van l.g. informaties o.a. bouwen wij onze Indische Geschiedenis op vanuit het heden, speurend naar de oorzaken en de bron van alle L. de Jong-ellende, en beginnend met de historie van Raymond Westerling waarvan een goed verslag in De Telegraaf van 27 Nov. 1987 en waaruit geciteerd:

"De omstreden oud-kapitein Raymond Westerling is gisterennacht onverwacht in zijn woning in Purmerend overleden. De 68-jarige oud-KNIL-officier stierf aan een hartstilstand. Enkele uren voor zijn dood had Westerling aangekondigd een kort geding te willen aanspannen tegen de Amsterdamse historicus Dr. Lou de Jong". Uit dit artikel mag verder (verkort) worden geciteerd:

"In een telefoongesprek met de verslaggeefster "zei Westerling gisterenavond nog hevig geëmotioneerd: "Het is ronduit schandalig dat een historicus een boek over de oorlog schrijft, en dat doet zonder met de personen te praten die rechtstreeks bij de gebeurtenissen van toen betrokken waren". en: "Ik heb nooit spijt gehad van mijn optreden, het was zij of wij". en: "Wat gebeurde, was noodzakelijk". "Dat vond ook de inlandse bevolking. Toen Westerling in Maart 1947 terugging naar Java (van Celebes), brachten de Indonesiërs hem uit dankbaarheid voor de herstelde vrede zelfs een ovatie". (En daar spreekt Dr. de Jong dan slechts van plundering, moord en verkrachting).

Verder: "De verhalen over de duizenden mensen die door de militair zouden zijn geëxecuteerd, werden in 1977 uit onverdachte hoek tegengesproken: Het hoofd van de geschiedkundige sectie van de Indonesische strijdkrachten Dr.M.Natsir schreef dat dit slechts "propaganda-fabeltjes" waren geweest om sympathie voor de onafhankelijkheidsstrijd te wekken". (Voor meer détails leze men mijn artikel "Wederom Westerling" (29 Dec.'87) n.a.v. het lange artikel dat in "Elseviers" verscheen. Ieder die in een oorlog tegenover een schietende vijand staat, weet dat er dan nog twee mogelijkheden zijn: "zij of wij". Overigens heeft Dr. de Jong de b.g. "fabeltjes" maar al te graag genoteerd. Onder sommige omstandigheden (zeer zeker in oorlogsdagen) is het zelfs beter om het "regeren" over te laten aan de legertop, daar zij dan de kastanjes uit het vuur halen en bedreigingen afwenden, terwijl alle gepraat op "zetels" in een Kamer daartoe machteloos is).

Uit De Telegraaf wordt dan hier geciteerd:

25-11-'87: "Het is onthutsend te bemerken hoe prof. de Jong geschiedenis schrijft". Dergelijke geschiedschrijving valt ondeskundig uit, als de glazen van de bril waardoor men de geschiedenis bekijkt, niet gecorrigeerd wordt door ervaring opgedaan tijdens een jarenlang verblijf in Indonesië" (R.Bleeker).

25-11-'87: "In de kwestie van de "oorlogsmisdaden" van onze krijgsmacht in Indonesië tijdens de jaren 1946-1955 gaat Prof. de Jong nu danig in de fout". (J.J. Rietmulder).

1-12-'87: "Westerling". "Indonesische burgers werden beschermd tegen deze extremisten en een groot aantal Indonesiërs heeft het leven aan zijn inzet te danken. Westerling heeft nooit enige actie ondernomen die de Indonesische wens tot onafhankelijkheid kon benadelen. Nee, hij was een groot voorstander voor deze onafhankelijkheid. Maar om de politieke blunders van de socialistische regering te maskeren moest er een zondebok gevonden worden en zelfs na zijn overlijden kan hij niet met rust gelaten worden. Bij ons zal hij in gedachten blijven als een goed militair, een fijne commandant en een rechtvaardig mens". (Ph.G. de Lange, ex-commando-parachutist Reg.Speciale Troepen).

2-12-'87: "Begrafenis van Westerling loopt uit op protest tegem Indië-geschiedschrijving". "Ruim 800 oud-commando's, oud-strijders en vertegenwoordigers van het Molukse verzet brachten Westerling een indrukwekkende laatste hulde". "Westerlings vroegere adjudant, J.H.C. Ulrici, ridder in de M.W.O., stelde vast dat Dr. de Jong "Westerling kapot heeft gemaakt door hem op smerige wijze te bekladden". "Westerling was geen moordenaar, maar de echte moordenaars waren de Rode Jakhalzen in Den Haag, die de Nederlandse militairen met slechte wapens de rimboe instuurden".

3-12-'87: "Deetman moet De Jong corrigeren". "De Stichting Samenwerkend Verzet vindt het, aldus vice-voorzitter Teengs Gerritsen een onoverkomelijk bezwaar dat Dr. de Jong niet de moeite heeft genomen om met de vorige week overleden kapitein Raymond Westerling en andere ooggetuigen te spreken". "De Jong is veel te nonchalant te werk gegaan", aldus Hans Teengs Gerritsen". "Ook de Stichting Herdenking 15 Aug. en de OSL-Stichtingen hebben bij minister Deetman, premier Lubbers en de Tweede Kamer tegen de opzet van Dr. de Jongs geschiedschrijving over de na-oorlogse gebeurtenissen in Ned.-Indië geprotesteerd".

4-12-'87: "Westerling". "In Oct. 1945 evacueerden geïnterneerden uit het (Jappen-) kamp Aiek Paminke per trein naar Medan. Ter hoogte van Pematang Siantar stopte de trein plotseling. De Japanners liepen nerveus over het grint naast de trein. Er was een jonge man die instructies gaf. Pas 's avonds gingen we met de trein weer door naar Medan, niet wetende dat kapitein Westerling ons aller leven had gered uit handen van de terroristen die de trein hadden willen overvallen". (Marja van de Panne - Magendans).

5-12-'87: "Geschiedschrijving". "Het koloniale verleden moest vooral snel onder tafel worden geveegd. Tot prof. De Jong vond dat het tijd werd om dat tijdperk eens en voor altijd af te ronden". "Tegen prof. De Jong zeg ik dat ik in ruim drie jaren, waaronder beide politionele acties, niets heb ervaren of gezien waarvoor wij ons zouden moeten schamen. Het blijft echter opmerkelijk dat veelal juist diegenen die Jan Soldaat de kastanjes uit het vuur laten halen, terwijl zij veilig op hun krent zaten, zich het eerst tot veroordelen geroepen voelen". (K.J. van Dort).

8-12-'87: "Protest". "De begrafenis van Westerling is uitgelopen op een massaal protest tegen de geschiedschrijving van prof. De Jong. Molukkers, Ambonezen, Indische Nederlanders en ex-KNIL bijeen, alwaar gezegd is dat De Jong Westerling kapot heeft gemaakt door hem te bekladden, en "De echte moordenaars waren de rode jakhalzen in Den Haag". "Komt eindelijk het eigenlijke Watergate-schandaal van Den Haag anno 1949 uit de doofpot?". "De doofpot die prof. De Jong moet dicht-solderen?". (J. Hattink).
(Noot: Diezelfde avond werd J. Hattink verrast met een lang interview door dezelfde Telegraaf-journaliste die Westerling interviewde op zijn sterfavond. De eigenlijke "moordenaar" van Westerling was: Lou de Jong).

Uit "Moesson", Kerstnummer Dec. '87: "In memoriam Westerling". "Daar was een keiharde mentaliteit voor nodig, de moed om snel te besluiten, de brani om het risico te dragen, en levenslang te worden veroordeeld, beschuldigd en verguisd". "En dat door een stel opgeblazen kikkers en gifadders die in tijd van nood, toen zoveel mensenlevens op het spel stonden, op veilige afstand konden blijven toekijken hoe de Eenling het vuile werk opknapte". "Het tribunaal van vuilspuiters en hypocrieten". "Kapitein Raymond Westerling is verlost van mest en modder".

Dit is dan de oogst van de laatste tijd, doch reeds zeker 3 jaren las men telkens van protesten tegen Dr. de Jong en werden processen gevoerd. In de Tweede Kamer deed men er niets tegen en nam men geen afdoende besluiten om daar een einde aan te maken. Dr. de Jong heeft zoveel geschreven waardoor thans een storm van protesten en processen losbarst dat het ondoenlijk is in korter bestek al zijn scheve voorstellingen van zaken recht te trekken. Evenmin is het doenlijk om de vele protesten bijeen te garen of dieper in te gaan op b.g. processen, o.a. van kapitein H. Düster (zie de Telegraaf van 12 Dec. 1987), oud-commandant van de inlichtingendienst en chef van de Centrale Justitiële Afdeling in Ned.-Indië, die Dr. de Jong voor de Amsterdamse rechtbank heeft gedaagd wegens smaad, en waaruit geciteerd: "Dat pikken wij niet". "Het is een regelrechte klap in het gezicht van de 200.000 Nederlandse jongens die in Indië hun leven hebben gewaagd of zelfs verloren". (De enige afdoende en juiste oplossing is hier de nietigverklaring van de delen lla t/m "Epiloog".

Voordat deze storm van protesten opstak, waarover binnenkort vragen worden gesteld in de Tweede Kamer aan de minister van Onderwijs, Drs W.J. Deetman, (zie Telegraaf 30-12-'87), schreef Koffieplanter vele artikelen, voornamelijk over dit geval-de Jong, voor het Comité Geschiedkundig Eerherstel Ned.-Indië (G.E.N.I.) waarmede hij in Januari 1987 kennis maakte. Hiervan kunnen enkele artikelen hieronder volgen, te beginnen met het laatste artikel: "Ned.-Indië en de echte waarheid", 11 blz. waarin op blz.4 t/m 7 een verkorting uit het boek "Indië verloren, rampspoed geboren" door de historicus Dr. P.F. Maas, dat meer boekdelen spreekt dan Dr. de Jong schreef.
Hierna volgend het artikel over Mr. G.B.J. Hilterman in "Hoe zat het nu écht?" (1987) op blz.52, en doen wij daarna volgen "Nogmaals Hilterman" met citaten uit b.g. boek van Mr. Hilterman, waarna "De publieke opinie op Java in 1947-1949" en "Wederom Westerling".
Na deze artikelen anno 1987 kan de sprong naar 1949 worden gemaakt, naar het werk van Dr. P.F. Maas "Indië verloren, rampspoed geboren" waaruit het citaat gelicht: "Wij verloren vrijwel alle greep op het gebeuren, MOESTEN via Van Maarseveens zgn. "deviatie-politiek" de Republiek Djocja in souvereine glorie HERSTELLEN, en het geheel eindigde met een vrij WANORDELIJK ABANDONNEMENT van ca. 250.000 Indischmensen". Dit was de stand van zaken op eind 1949 in Indië.

Voor het tijdvak 1947-1949 mag dan volgen "Wederopbouw op Java in de jaren 1947-1949", geschreven in 1983 voor drie studenten van het Historisch Seminarium van de Universiteit van Amsterdam onder leiding van Prof.Dr. Blom, die promoveerden op hun film "Een ideaal voor ogen", Indië 1945-1950 (toen op T.V. vertoond). Prof. Blom, hoogleraar Nederlandse geschiedenis, verzoekt herziening van de eenzijdige, gekleurde geschiedschrijving door Prof. L. de Jong. De "Bersiap-tijd" (1946) werd reeds voldoende toegelicht in bovenstaande artikelen, en de jaren 1940-1945 in de Pacific werden in het buitenland (Amerika, Australië en Engeland) reeds voldoende beschreven (ook de Jappenkampen).

Rest dan nog het tijdvak 1900-1940 tijdens het bestuur van Ned.-Indië door Nederlanders waarin m.i. de twee belangrijkste momenten zijn:
1-e: In 1936, toen in de Volksraad te Batavia werd besloten tot de ombouw van Ned.-Indië in afzonderlijke, zelfbesturende "Deelstaten" allen bijeengehouden in een "Verenigde Staten van Indonesië" met uiteindelijk aan de top een Indonesische President van deze V.S. (Een plan dat in 1941 door Koningin Wilhelmina vanuit Londen per radiotoespraak nogmaals werd bevestigd).
2-e: Daaraan voorafgaand, in 1931, toen b.g. Volksraad (de "Tweede Kamer" van Indië met slechts 60 zetels) de z.g. Inlandse meerderheid kreeg, t.w.: 30 Indonesiërs, 25 Nederlanders, 5 Chinezen of Arabieren". Ook deze zetel-verdeling spreekt boekdelen.
Hiernaast blijkt de geschiedschrijving door de Jong dan wel duidelijk eenzijdig, gekleurd, oppervlakkig en zelfs een leugenachtig werk van nul en gener waarde. Tot dusver werd Dr. de Jong gehouden voor de onaantastbare Staatsgeschiedschrijver, doch bij al het bovenstaande wordt duidelijk dat zijn leugenachtig geschrijf over Indië zéér aantastbaar blijkt, en hij zelfs daarmee de eigenlijke moordenaar is van Westerling. Hier mag dan wel worden gememoreerd dat in 1955 de opdracht aan Dr. de Jong uitging vanuit het kabinet-Drees, en zijn geschiedschrijving niets anders is dan een "Witboek"-propaganda voor de wanprestaties van het kabinet Drees-van Schaik in 1949. "Het Watergate-schandaal van Den Haag anno 1949" dat thans 40 jaar later definitief in de doofpot moet. Tot heil van de "rode jakhalzen in Den Haag" zoals aan het graf van Westerling werd gezegd.

Koffieplanter. (4 Jan.'88).

Nederlandsch-Indië en de echte waarheid.

De historicus Dr. Lou de Jong schreef een 26-delig werk genaamd "Het Koninkrijk der Nederlanden in de Tweede Wereldoorlog" (1940-1945) waarvan 3 delen zijn gewijd aan de historie van het voormalige Nederlandsch-Indië. Laatstgenoemde 3 delen beslaan elk circa 1000 bladzijden, doch het eerste deel werd gevuld met grepen uit de historie van 1700-1940, terwijl makkelijk had kunnen worden volstaan met het tijdvak 1900-1945, en de latere jaren tot 1958. Deze wanverhoudingen wekten reeds de achterdocht, temwer waar dan op pag. 34 reeds te vinden is, het totaal niets terzake doende citaat anno 1776: "Gaat naar Indië dan om fortuin te maken. Dat ongelukkig werelddeel is het rasphuis van Europa geworden. Deugnieten, verkwisters, boeven, allen die wegens hun misdaden of anderszins uit hun geboorteplaats zijn verbannen, bankroetiers en ander slecht volk, alles ijlt naar Indië als naar een algemene prooi, alles wil er fortuin maken en hoe kan dat geschieden ? Niet dan met de maatschappij welke zij dienen, te bestelen of de arme Indianen te onderdrukken, te plunderen en te vermoorden. Van de tien die daar rijk vandaan komen, hebben er gewis negen hun buit op deze wijze verkregen". Waartoe diende deze scheldpartij ? Is hier een historicus aan het woord ? Dr. de Jong merkt daarbij dan wel op dat deze schrijver anno 1776 "heeft gegeneraliseerd", doch verklaart dan tevens dat het hem toch "nuttig lijkt, om dit citaat VOOROP te plaatsen". Zeker om de goede stemming erin te brengen. Daarna volgt op pag. 75 de voorspelling anno 1860 "dat de vertrapte Javanen de Nederlanders zullen verpletteren en hun dochters verkrachten". Een voorspelling die nooit uitkwam; integendeel, in het tijdvak 1940-1945 vochten zij schouder aan schouder tegen de Japanners. Dit is geen historieschrijving, dit is propaganda-lectuur voor een politieke achterban. Dr. de Jong kreeg de opdracht om dit werk te schrijven in 1955 tijdens het kabinet-Drees.
Bij het bovenstaande merkt Dr. de Jong daarbij dan op: "Wat wist ik weinig van het werkelijke Indië af" (hij weet het ook nu nog niet), en brengt dan Mr. van Heijningen, de advocaat tijdens een proces tegen de Staat der Nederlanden (die de opdracht gaf tot het schrijven van b.g. boek), naar voren:
"Hier is de fout gemaakt dat de schrijver (Dr. de Jong) vanuit zijn eigen PERSOONLIJKE levensopvatting, welke hem IN ZIJN JEUGD IS BIJGEBRACHT, en waaraan hij blijkens zijn eigen uitlatingen is gebonden gebleven, het kolonialisme veroordeelt en daarvoor dan ook geen goed woord KAN en WIL opbrengen".
Mr. van Heijningen vervolgt dan met: "Door de rol van de Staat in het totstandkomen en de verspreiding van het boek, verkrijgt het een cachet van een GEZAG dat het boek inhoudelijk NIET toekomt, doch die wel EEN FEIT zijn. Ook voor de toekomst is het boek beeld-bepalend", waarna: "Het beeld van de koloniale uitbuiter is sedert 1900 verouderd. Toch is het dat beeld dat de auteur De Jong voor ogen heeft gestaan bij het schrijven van zijn boek. Hij zegt immers dat het hem in zijn jeugd bijgebrachte beeld over het kolonialisme later niet grondig is gewijzigd. Naar waarheid getuigt de schrijver dan: "Wat wist ik weinig van het WERKELIJKE Indië af". "Het resultaat: het emotioneel GERAAKT zijn van een GEHELE BEVOLKINGSGROEP, waardoor de persoonlijke en ook maatschappelijke levenssfeer niet onaangetast is gebleven, inzonderheid door de zeer kwetsende presentatie op de televisie van deel lla in October 1984; er werd als bron gehanteerd een anti-Nederlandse propagandafilm, waarin de Japanners als "bevrijders" werden bejubeld. De WERKELIJKHEID was TEGENOVERGESTELD". "De verantwoordelijke Staatsorganen hadden dit dienen in te zien. De verantwoordelijkheid wordt verzwaard door de omstandigheid dat, voordat het boek was uitgegeven, de minister UITDRUKKELIJK WAS GEWAARSCHUWD door de kritiek van de heren Brugmans en Kwantes". (De historici Prof. I.J. Brugmans en Prof. R.C. Kwantes).

Uit de vloed van afkeurende kritieken die na het verschijnen van deel lla opstak, wordt hier slechts één enkele kritiek geciteerd om de fraaie en omonwonden taal, afkomstig notabene uit het ministerie van Onderwijs en Wetenschappen, luidende: "Op dit ERBARMELIJK STUK EENZIJDIGE voorlichting over de geschiedenis van het Koninkrijk der Nederlanden gedurende de periode 1918-1949 zijn de examinandi aangewezen voor het heden en de toekomst".

Dat Dr. de Jong te weinig wist van het werkelijke Indië, zal geen redelijk mens hem kwalijk nemen, evenmin dat hij daarna ook verouderde lectuur raadpleegde, doch dat hij naarstig alle negatieve punten van het kolonialisme verzamelde van vóór 1900, en vele positieve punten verzweeg, is kortweg oneerlijk en moet deze oneerlijkheid een achtergrond hebben. Temeer waar de positieve punten zozeer in de meerderheid waren dat het volk in Indonesië daarbij in vrede en welvaart groeide tot ieders tevredenheid, en waar Dr. de Jong dan spreekt van "armoede", noteert b.g. historicus Prof. Brugmans: "Java had in 1815 ongeveer 5 miljoen inwoners, welk aantal in 1940 was gestegen tot ruim 50 miljoen", en "dat van algemene armoede geen sprake was". Had Dr. de Jong b.v. dit laatste niet verzwegen, dan zou dit in lijnrechte tegenspraak zijn geweest met de beelden die hij schilderde. Zijn boek is hierdoor onwaar en zeker geen eerlijke geschiedschrijving. Integendeel, het is een verzameling verouderde anti-koloniale reclamekreten.

Beoordelingen uit het buitenland behoren ook tot de positieve punten en mag mag dan b.v. in herinnering worden gebracht hoe de Gouverneur-Generaal van Frans Indo-Chine omstreeks 1928 een studie maakte van het koloniale beheer bij zijn buren, rondreizende in de Britsche en Nederlandsche koloniën, waarna hij verklaarde dat Ned.-Indië: "de best-bestuurde kolonie ter wereld was". Zo stond ons Indië in de hele wereld bekend.
In 1943 rapporteerde de Japanse luitenant-generaal Reikichi Tada (doctor of engineering Imperial Japanese Army) aan de Japanse regering:
"Dutch exploitation of the Netherlands Indies was extremely clever. Their scientific and technical skill, widely expanded communications, public works and hygiene". Verder: The natives passed their days happily under Dutch rule".
(Dit rapport werd gepubliceerd in het Tokiose dagblad Chukoron en viel toevallig in Geallieerde handen. Het was dus niet voor Geallieerde ogen bestemd).
Dit b.v. schreef Dr. de Jong dan niet.
Een beoordeling uit Indonesië is hier ook te noteren. Daar nam men het boek van Dr. de Jong tot dusver niet eens serieus en werd na eerste kennismaking met dit anti-koloniaal geschrijf, van Indonesische zijde slechts spottend opgemerkt: "Ik wist niet, dat het zó erg was".
Ook in de delen over de in Europa zich afspelende W.O.-II-historie schijnt Dr. de Jong zich overigens aan dezelfde soort sensatieverwekkende oneerlijkheden schuldig te maken, gezien hetgeen de bekende journalist B. Lulofs van de Telegraaf (25 Oct. 1986) daarover schrijft:
"Inhoudelijke kritiek ? Zeker. Op de eerste plaats zijn "onthullingen" in de zaak Van 't Sant over de handel en wandel van Prins Hendrik in de jaren twintig. Het heeft met de Tweede Wereldoorlog NIETS van doen. Ik vind het nog GOEDKOPE SENSATIEZUCHT, Dr. L. de Jong onwaardig".
Daar schijnt dus hetzelfde stinkende luchtje waarneembaar, doch blijve men hier bij de historie van ons Nederlandsch-Indië.

Het boek van Dr. de Jong wekte in Nederland zozeer de verontwaardiging op van 60.000 Indische Nederlanders dat dit resulteerde in het b.g. proces tegen de Staat, en waarbij de eis was: "HERSCHRIJVING" van deze Indische geschiedenis door drie andere, deskundige historici. 60.000 Indische Nederlanders, thans in Nederland, doch die in het tijdvak 1910-1958 in Indië woonden en werkten, die daar de ooggetuigen waren van alle historische momenten die tenslotte hebben geleid tot de fatale splitsing van Nederland en Indonesië. Fataal voor BEIDE landen. Die momenten zijn dan:
10 Mei 1940 - inval der Duitsers in Nederland, 8 Dec. 1941 - oorlogsverklaring aan Japan, 8 Mrt 1942 - overgave aan Japan, (waarna 3 jaren Japanse interneringskampen), 15 Aug. 1945 - vrede in de Pacific na 2 Amerikaansche atoombommen op Japan, 1946 - de Bersiap-tijd, het regeringsloze jaar waarin verschillende groepen van het volk (op Java) moordend en plunderend door het land trokken, ook onderling elkaar bestrijdend, pogend zodoende aan de macht te komen, 1947 - Eerste Politionele Actie waarbij de troepen uit Nederland orde, vrede en bestuur herstelden in West- en Oost-Java naar het vooroorlogsche voorbeeld. Helaas kwam men niet in Midden-Java daar gevreesd werd dat dan te veel hooi op de vork zou worden genomen door ons legertje van ca. 100.000 man, terecht, en had dit ook de instemming van Amerika, 1948 -

1948 - de slachting bij Madioen: In Midden-Java, waar de Nederlandsche troepen niet kwamen, nam de bestuurloze chaos hand over hand toe, en herstelde toen Ir. Soekarno daar de orde door met zijn goedgewapend legertje van 25.000 man, het slechtgewapende legertje (eveneens 25.000 man) van de cummunist Muso in de pan te hakken bij Madioen, en het communisme (de grote bedreiging van zijn troon) grondig af te slachten (ook vrouwen en kinderen).
B.g. Muso was na verbanning en verblijf van 20 jaren in Rusland, in 1947 naar Java teruggekeerd, en was hij toen de grote concurent van Ir. Soekarno.
Het tijdvak 1947-1949 kenmerkte zich intussen door de enorme snelle wederopbouw en de zichtbaar groeiende welvaart in alle delen van de Archipel waar weer de Nederlandsche vlag wapperde, behalve in Midden-Java. Dit snelle en succesvolle herstel van de oorlogsschaden mag zeker getuigen van de volle samenwerkingen en medewerkingen van de vele bevolkingen in deze archipel.
Luit.-Gouv.-Generaal Dr. J.H. van Mook (in 1941 reeds adviseur van Koningin Wilhelmina in Londen) herschiep in dit tijdvak Ned.-Indië in afzonderlijke, zelfbesturende "Deelstaten", allen bijeen gehouden in een "Verenigde Staten van Indonesië" met uiteindelijk aan de top een Indonesische President van deze Verenigde Staten aan wie Ned.-Indië zou worden "overgedragen". (Een plan dat in 1936 reeds in de Volksraad te Batavia was goedgekeurd en in 1941 door Koningin Wilhelmina te Londen nogmaals per radiotoespraak bevestigd. Dit had mogelijk Mohammed Hatta of Soetan Shahrir kunnen zijn, doch had men daarbij zeker niet Ir. Soekarno op het oog, die vóór den oorlog (W.O.-II) reeds tweemaal was gevangengezet wegens oproerkraaien en ordeverstoringen, en in 1949 wederom werd gevangengenomen als de leider van extremistische infiltranten).
Aan dit grote geheel (een archipel reikend van Ierland tot de Oeral met 90 miljoen zielen), ontbrak nog slechts het kleine stukje in Midden-Java waar Ir. Soekarno zich te Djocja gevestigd had, en waar hij kennelijk andere plannen had gezien de groeiende activiteiten van zijn infiltranten die in het Nederlandsche gebied opereerden. In 1949 werd het hoog tijd om deze infiltranten een krachtig halt toe te roepen, daar zij niet alleen de juist herstelde orde ondermijnden, doch ook de economie en de welvaart van het land en het volk. 1949 - was dan ook het jaar van de Tweede Politinionele Actie en vielen de Nederlandsche troepen het Soekarno-gebied binnen. Militair gesproken was dit een succes. In de vroege ochtend werd het vliegveld van Djocja reeds door parachutisten ingenomen waarna achtereenvolgens Djocja bezet en de leider Ir. Soekarno gevangengenomen. In hetzelfde jaar 1949 vond de beloofde "overdracht" plaats en werd Dr. Soekarno de President van Indonesia. In 1958 trokken, na de "bevriezing" van alle Nederlandsche kapitalen (zij zijn nooit meer "ontdooid") de laatste groepjes Nederlanders voorgoed uit Indonesië. Velen naar Australië, enkelen naar Zuid-Afrika, ook naar Spanje en Amerika, doch het merendeel naar Nederland.

In Nederland schijnt niemand lang te hebben stilgestaan bij de vraag hoe het mogelijk was dat Ir. Soekarno na deze derde gevangenneming, kort daarop werd vrijgelaten, en in hetzelfde jaar 1949 op de troon kwam in Djakarta als de President van Indonesië, waarna het Nederlandsche Leger naar Holland werd teruggestuurd. Men schijnt hier geheel blind geweest te zijn voor het feit dat na "onze bevrijding" de oorlog zich voortzette in de koude oorlog, links en rechts van het ijzeren gordijn en de muur door Berlijn, en achtte men zich veilig met de Noord-Atlantische overeenkomsten. Doch in de Pacific lagen de kaarten wel anders. Hier had Amerika het voor het zeggen, in samenwerking met alle bondgenoten aan de Pacific, vanaf Japan en Korea, China, Thailand, via Malakka en Ned.-Indië tot en met Australië, en was toen de enige bedreiging: het opkomend communisme. Toen Ir. Soekarno zich dah ook bij Madioen een supercommunisten-slachter betoonde, was hij voor de Amerikanen de aangewezen man om Indonesië veilig te stellen tegen dit communisme.

Met Ir. Soekarno, beschikkend over een goedgewapend en fanatiek gebleken leger, en met Amerika achter zich, kon Nederland niet manipuleren, doch dit begreep men in politiek Den Haag niet, waar men meende te "regeren". Ir. Soekarno bewees echter beter te kunnen "regeren". De Heer Cochran, Vertegenwoordiger van de U.S.A. in Djakarta, wist het spelletje handiger te spelen dan politiek Den Haag, Ir. Soekarno kwam op zijn troon, en het Nederlandsche leger kon "inpakken en wegwezen". Een smadelijk brokje historie dat men liever in de doofpot frommelde daar Nederland zich een verwaarloosbare Nato-bondgenoot betoonde en door Amerika onder druk werd gezet. In de Pacific liep Nederland Amerika slechts voor de voeten en werd het beleefd "opgeruimd". Men zag in Amerika meer heil in Ir. Soekarno dan in de regering te Den Haag. Bij alles wat de historicus Dr. de Jong uit het verleden opgroef over Indië, werd het laatste niet uit de doeken gedaan, terwijl alle materiaal daartoe voor het grijpen lagen. Voor de lezer zijn meer details hierover te vinden o.a. in het boek van de historicus Dr. P.F. Maas, genaamd: "Indië verloren, rampspoed geboren". Men vindt er de hoofdfiguren uit het kabinet Drees-van Schaik (1949) en de gebeurtenissen in Indië duidelijk en eerlijk beschreven. Hierbij vergeleken zijn de schrijfsels van Dr. de Jong slechts kinderwerk, weggegooid belastinggeld, hersenspoelingen, en slechts een Witboek voor het kabinet-Drees.

Uit het boek van Dr. Maas worde hier dan geciteerd:

blz.27. "Veel bewondering voor Drees koesterde de Landvoogd (Van Mook) bepaald niet en zijn kabinet noemde hij "weinig samenhangend". Drees was te slap, te weinig doortastend, hetgeen zoveel betekende als dat Drees onvoldoende optrad tegen de KVP-machinatieën en de "weerzinwekkende artikelen" over hem in sommige katholieke dagbladen. Romme - in de jaren 1947/1948 lange tijd een serieuze candidaat voor de opvolging van Van Mook - werd door hem met afkeer bezien: "Ik vind hem, net als alle gezeten Nederlandsche politici, geborneerd en eigenwijs en geheel vastgenageld aan partij-politieke verhoudingen". Beel achtte hij "van nature impulsief, niet altijd vasthoudend en in een scheve positie gemanoeuvreerd".

blz.29. "Dezelfde avond nam Van Mook deel aan het kabinetsberaad over de "ORAL NOTE" van COCHRAN (de vertegenwoordiger der Verenigde Staten in de Commissie van Goede Diensten), die met zijn démarche Nederland in grote VERLEGENHEID had gebracht. De Ver. Staten hadden in July 1948 mondeling toegezegd geen initiatieven te zullen nemen dan na voorafgaand vertrouwelijk overleg. Helaas moest Stikker op bezoek in de Ver. Staten, om MARSHALL voor het Nederlandse standpunt te winnen, erkennen dat de veronderstelde toezegging onvoldoende grond gaf voor een scherp protest tegen de door COCHRAN gevolgde procedure. Met Van Mook werd volledige overeenstemming bereikt over de te volgen gedragslijn". "De communistische coup in Madioen tegen de regering-Hatta deed Van Mook besluiten onmiddelijk terug te keren (naar Indië). Sassen verzette zich daartegen, beducht voor een situatie waarin Van Mook zijn ONMISBAARHEID weer kon aantonen en voor nog ZELFSTANDIGER optreden".

blz.31. "Van Mook merkte op dat "Landvoogdij GEEN POLITIEKE functie was".

blz.32. "Geënerveerd en opgewonden over het onbegrip in Den Haag schreef Van Mook een opmerkelijke nota waarin hij zijn beleid verdedigde en alsnog zijn gelijk trachtte te bewijzen. In de begeleidende brief aan Drees lezen wij dat de kern van het kwaad in het kolonialisme gelegen is in de DILETTANTISTISCHE wilsoplegging vanuit de verte, en dat hij in Indonesië GROOT VERTROUWEN genoot, hetgeen uit het oogpunt van democratie toch moest meewegen".

blz.41. "De Verenigde Staten waren in de zomer van 1948 tot een nieuwe analyse van de situatie in Indonesië gekomen. Voorheen kon Nederland gebruik maken van de verharding (de koude oorlog) van de Oost-West tegenstelling door te wijzen op de groeiende politieke invloed van links en van de communisten in de Republiek en zich zo verzekeren van Amerikaanse steun tegenover Soekarno en Hatta". "Daarin kwam geleidelijk verandering". "De ijver waarmee Nederland met voorbijgaan aan de Republiek overeenstemming zocht met de federalisten verontrustte het State Department in toenemende mate".

"De Amerikanen waren inderdaad bezorgd over de groei van het communisme maar zij zagen tevens, dat de Nederlandse politiek feitelijk de positie van de gematigde Matta ondergroef ten gunste van de communisten". "COCHRAN verraste de Nederlandse regering totaal door op 10 Sept. 1948 met een volledig plan te komen in de vorm van een "ORAL NOTE".

blz.43. "De regering-Matta acteerde diplomatiek veel verstandiger door het plan Cochran als basis voor de onderhandelingen te aanvaarden. Met Cochran-plan kwam de Republiek ook veel verder tegemoet dan het zogeheten B.I.O.-ontwerp (Wetsontwerp Regeling Bewindvoering Indonesië in Overgangstijd) waarover in dezelfde tijd in Den Haag geconfereerd werd". "Hoezeer Cochran en het State Department gelijk hadden met hun beoordeling, kwam op een dramatische wijze aan het licht door de zgn. Madioen-opstand". "Binnen 14 dagen wist het kabinet-Matta de communistische opstand o.l.v. Muso neer te slaan, wat in de Verenigde Staten diepe indruk maakte". "In het Nederlandse kabinet werd het vermoeden geuit, dat "Madioen" door Matta c.s. geënsceneerd was om de Ver. Staten aan zich te binden, doch informatie van onze geheime dienst loochenstrafte dit". "De ongepolijste reactie van Nederland op de oral note van Cochran lokte een scherp antwoord en toenemende druk van de Verenigde Staten uit".

blz.44. "De Nederlandse ambassadeur in de Verenigde Staten, de oud-minister van Buitenlandse Zaken Van Kleffens, bepleitte een soepele opstelling van Stikker, maar schreef in dezelfde brief (dd 27 Oct. 1948) ook het volgende: "mochten wij al ooit in de noodzaak komen om tot nieuwe politionele actie over te gaan, dan zou het, om die actie hier te lande (V.S.), in menig ander land, en in de Veiligheidsraad slik- en verteerbaar te maken, een enorm verschil ten onzen bate opleveren, indien wij TEVOREN de Ver. Staten Indonesia zouden hebben uitgeroepen als vrije, onafhankelijke staat, niet met allerlei zo typisch Nederlandse reserves, die het effect teniet zouden doen, maar zonder voorbehoud. Een dergelijke daad, waarin WIJ als "bevrijders" zouden optreden, zou Rusland beletten die rol te spelen, het zou ons in dezelfde klasse brengen als het toegejuichde Engeland toen dit India "vrij liet". (in werkelijkheid werden onze Jongens-Overzee in 1947 al als "bevrijders" toegejuichd op Java, echter om de terugkeer van de vooroorlogsche welvaart-brengers) en was ik daarbij de tolk die hun dank overbracht aan de Nederlandse troepen).

blz.45. "Indonesië was een zaak van WERELDpolitieke betekenis, van macht en overmacht met morele dimensies. De oplossing van de gerezen problemen vergde consequent staatsmanschap en werd uiteraard niet gediend door een combinatie van nogal vrijblijvende vliegenvangerij en letterknechterij. Ten principale ging het om de vraag of Nederland de MACHTSMIDDELEN BEZAT om de toekomstige V.S.I. te ordenen naar zijn wensen en idealen". "Ja, zeiden Romme, Sassen, Beel, Spoor etc. volkomen overtuigd van hun moreel gelijk. Neen, meenden Soekarno, Matta, Soedirman e.d. die als Indonesiërs het recht opeisten hun vaderland zelf te mogen inrichten".

blz.54. "Die Vrijdag, 19 Nov. 1948, dreigde voor het eerst het kabinet Drees-van Schaik uiteen te vallen door interne verdeeldheid over het Indonesiëbeleid". "Vanuit Batavia drong Beel constant en in krachtige bewoordingen aan op een ultimatieve benadering van de Republiek, zodat op korte termijn een tweede politiomele actie kon worden aangevangen. Intercepten van republikeinse berichten zouden wijzen op plannen om op 17 Dec. in geheel Indonesië ongeregeldheden te doen starten, welke moesten uitmonden in een algehele volksopstand op 1 Jan. 1949".

blz.56.

blz.56. "Romme schreef: "ben tenslotte het meest hiervoor gaan voelen: eerst politionele actie, gericht op orde en rust, met gezagswijziging in de Republiek, met haar opdeling; dan direct F.I.R. incl. Rep., en dan gezamenlijk optreden tegen intern. machtsmiddelen om het zaakje terug te draaien. Maar: zal de P.v.d.A. hieraan meedoen ?".

blz.57. "Woensdag 1 Dec. staken Romme, Sassen en DE Pont de hoofden bijeen.

blz.59. "Hatta had n.l. medegedeeld, dat hij op een essentieel punt moest afwijken van zijn aide-mémoire, n.l. het INGEVAL VAN NOOD inzetten van Nederlandse TROEPEN, waar ook. Hij ERKENDE dat dit een afwijking was, èn een belangrijke. Hatta had weer willen toegeven, maar toen heeft Sjahrir hem gezegd dit NIET te doen, omdat dan Hatta's eigen positie in de Republiek reddeloos zou zijn. De geest van onze eigen besprekingen was zó, dat b.v. Meijerink ((ARP) zei: "wij hebben deze Republikeinen nodig voor de opbouw, daar zit het intellect".

blz.60. "Tussen 17 Dec. en 1 Jan. 1949 wordt een formele opstand voorbereid. Wij kunnen dus niet wachten met zuiveren. Anak Agung (Bali) erkent dit ook, ZIJ hebben n.l. de last van de infiltranten, veel meer dan de Nederlanders". "Hatta kán niet aannemen, al wil hij wel. Dan wordt hij VERMOORD. Na de actie zal er met hem, de SULTAN van Djocja, misschien Sjahrir, zijn te werken".

blz.61. "Stikker complotteerde met de PvdA en in commissie met Cochran (V.S.) teneinde alsnog zijn doel te bereiken: geen politionele actie, maar een overall agreement. Wederom zou blijken, dat de minister van Buitenlandse Zaken zich te veel voorstelde van de bereidheid of mogelijkheden van Cochran ((V.S.) om hem terwille te zijn".

blz.64. "Terwijl de vijf parlementariërs bij Beel dineerden, vond ~~ee~~ het laatste beslissende gesprek met Hatta plaats, in Paleis Rijswijk (Batavia), op de kamer van Stikker, op Zaterdag 4 Dec. 1948. Al snel liep het onderhoud met Hatta uit op een teleurstellende anti-climax. Hatta wilde de Nederlandse souvereiniteit in overgangstijd SLECHTS DE JURE erkennen en mitsdien de H.V.K. (Hoge Vertegenwoordiger van de Kroon) in die periode NIET met feitelijke bevoegdheden over het federale LEGER bekleed. Stikker concludeerde dat hier iets gevraagd werd "dat in Nederland niet aanvaard zal kunnen worden"... Het hele gezelschap besefte de tragiek van deze historische ontknoping en Hatta nam zichtbaar geroerd afscheid van Stikker". "Afgesproken werd, dat Stikker summier Cochran zou inlichten. De delegatie lichtte vervolgens de vijf kamerleden in over de afloop van het gesprek".

blz.65. "Terug in Nederland bleek er al een gepeperde nota van de Ver. Staten voor de ministers klaar te liggen. De nota stelde, dat het afbreken van de onderhandelingen en eventuele verdere maatregelen van Nederlandse zijde de voortzetting van de Marshall-hulp aan Nederland in gevaar brachten". (De V.S. met sancties tegen Nederland).

blz.67. "Na overleg met Stikker telegrafeerde Sassen aan Beel dat hij "in het belang EENHEID kabinet" de in Den Haag genomen besluiten diende te eerbiedigen. Sassen was hierna uren onvindbaar, terwijl Beel nog steeds niet antwoordde. Na nog een indringend telegram - ditmaal van Stikker én Drees - berichtte Beel pas in de vroege ochtend van Vrijdag 17 Dec. dat de brief aan Hatta was uitgegaan, dat die brief on 15.00 (plaatselijke tijd) in Djocja was aangekomen en dat Beel aan de brief had toegevoegd, dat hij vóór Zaterdag 10.00 uur 's morgens antwoord eiste".

blz.68. "Op Zaterdag 18 Dec. berichtte Batavia dat er binnen de gestelde termijn geen antwoord was ontvangen, enkel een PROTEST van Cochran (V.S.) tegen de gevolgde procedure. Om 0.00 uur 19 Dec. 1948 begon de tweede politionele actie met de spectaculaire verovering van het vliegveld van Djocja door Nederlandse parachutisten".

CONCLUSIES:

"Het Indonesië-beleid van het kabinet Drees-Van Schaik in 1948 mag een schoolvoorbeeld ~~zijn~~ van improvisatie en "muddling through" heten. De improvisatie

was het gevolg van goeddeels door Stikker geïnitieerde onenigheid binnen het kabinet over de grondslagen van het te voeren beleid, waarbij het vooral ging over de vraag tot hoever de Republiek tegemoet gekomen moest worden". "Met overleg met de Republiek leverde in alle fases zo bedroevend weinig op, dat eenstemmigheid in het kabinet volgde. Die eenstemmigheid werd keer op keer echter weer teniet gedaan door Republikeinse, door CoCHRAN geïnspireerde schijnconsessies en door Amerikaanse druk op Nederland".

blz.81. "De V.S. waren uiterts verbolgen over ons politioneel optreden, waartegen zij voortdurend gewaarschuwd hadden en dat niet strookte met het streven om de GEMATIGDE Republikeinen te sterken in hun strijd met de EXTREMISTEN. Dat vereiste tegemoetkoming aan hun verlangens, waar ze na de onderdrukking van de communistische Madioen-coup (Sept. 1948) met des te meer recht aanspraak op konden maken. Bovendien doorkruiste het optreden van bondgenoot-Nederland de BUITENLANDSE politiek van de V.S., die de U.S.S.R. geen grond wilden geven voor actieve bemoeiingen als kampioen van het anti-kolonialisme en het anti-imperialisme. Nederland had de opkomende wereldmacht van Amerika getrotseerd en gebruuskeerd en moest ervaren, hoe overtuigd ook van het morele gelijk, dat een klein en relatief afhankelijk land zich te schikken had. Pas na deze V.R.-resolutie drong het besef door dat de gewijzigde wereldverhoudingen GEEN RUIMTE MEER LAAT voor eigenmachtig optreden".

blz.89. "Sassens denkbeelden over een constructieve Zuid-Oost-Azië politiek, tezamen met de Ver. Staten en eventueel de overige Atlantische bondgenoten te voeren, stemden wonderwel overeen met die van Van Mook"... "De Ministerraad koos voor "muddling through" met uiteindelijk weinig en voor weinigen bevredigende resultaten. Immers wat Sassen wilde voorkomen, gebeurde metterdaad. Wij verloren vrijwel alle greep op het gebeuren, MOESTEN via Van Maarseveens zgn. "deviatie-politiek" de Republiek Djocja in souvereine glorie HERSTELLEN, en het geheel eindigde met een vrij WANORDELIJK ABANDONNEMENT van ca. 250.000 Indischmensen". "De verhouding met het nieuwe souvereine Indonesië zou bovendien al snel verslechteren door het oprollen van de DEELSTATEN in een Eenheidsstaat, de Nieuw-Guinea-kwestie en de Ambon-kwestie".

(Niets heeft Nederland weten te behouden. Het regeren in Indië was een meesterwerk dat overal ter wereld respect afdwong, behalve in Nederland waar men het gekibbel tussen KVP en PvdA belangrijker vond. Ik ben geen historicus, ook geen jurist, doch wenst deze Nederlander wel de waarheid op schrift te zien. Als ooggetuige blijken mij de schilderingen van Dr. de Jong on-waar, en hoop ik dat de regering-Lubbers geen gebrek aan inzicht toont. Men zoeke verder zelf maar uit welke beunhazen de grondleggers waren van het bovenbeschreven fiasco.).
(Naschrift van Koffieplanter)

(Noot: Koffieplanter werd in 1947 tijdelijk ingeschakeld op het Dept. v. Economische Zaken als expert bergcultures-aangelegenheden en adviseur inzake wederopbouw van economisch-belangrijke objecten op Java, waardoor tevens ingeschakeld als tolk bij de Nederlandse troepen in de jaren 1947-1949.).

Heden valt De Telegraaf van 18 Nov. 1987 in de bus met op de voorpagina: "Historici kraken werk Lou de Jong". Geen nieuws, want 2-3 jaren geleden hebben anderen dat ook al gedaan, doch kwam dat niet op deze wijze in de krant. Wordt men wakker in Nederland ? Twee uur later gleed in de bus een stuk uit de Engelse krant "The Independent" van 8 Oct. 1987 beginnend met: "After 32 years and 26 volumes, Louis de Jong has just written the final sentence of an EXTRAORDINARY life's work: the official history of the Netherlands in the Second World War". Wat een ellende. Voor allen. "He likes to tell the story his own way". Dat hebben wij gezien. "Not a single word has ever been censored (wel degelijk) although an attempt was made to persuade the author to omit the revelation that the husband of Queen Wilhelmina had an illegitimatic son". Vaderlandse Geschiedenis anno 1987, goedkope sensatie en reclame. "The books painted a damning picture of Dutch colonial rule in the East Indies before the war". Dr. de Jong heeft nooit een klapperboom gezien en "wist niets van het werkelijke Indië af" zoals hij zelf verklaarde. Dit is dan de triomf van het "erbarmelijk stuk eenzijdige voorlichting" (Onderwijs en Wetenschappen) in het buitenland. (Teddy Roosevelt in 1945: "poor dears". Zij hebben zo braaf meegedaan, maar zijn in de praktijk zo waardeloos).

In b.g. Telegraaf blijken de krakers te zijn: Vijf historici die "in gepeperde brieven" bij de verantwoordelijke Drs W.J. Deetman (Onderwijs en Wetenschappen) protesteren tegen een uitgave van Dr. de Jong. "De experts op het gebied van Nederlands-Indië struikelen over het 500 pagina's tellende concept-hoofdstuk 7 van de volgend jaar (1988) April verschijnende "Epiloog". "Zij zijn verontwaardigd over de grote nadruk die de historicus (de Jong) daarin legt op de oorlogsmisdaden die de Nederlanders in Indië zouden hebben gepleegd".
Met is met Dr. de Jong dus weer het oude liedje dat wij al jaren horen: opnieuw sensatie-roddel. "Met hoofdstuk is volkomen uit balans" (zoiets is al meer geconstateerd, en de schrijver bleek eveneens volkomen uit balans). Kolonel b.d. C.A. Meshusius, "onlangs onderscheiden met de Prins Maurits medaille voor militaire geschiedschrijving, en onder verantwoordelijkheid van de toenmalige minister van Defensie Ir. M. Vredeling in 1976 naar Indonesië gereisd om de historische feiten SAMEN met Indonesische geschiedkundigen op een rijtje te zetten: "Een geschiedkundige van de Indonesische krijgsmacht vroeg mij toen zelfs "waarom wij destijds niet GRUWELIJKER waren opgetreden, dan hadden wij volgens hem veel MEER SUCCES gehad". "Zo'n vraag zegt toch wel wat". "De heer de Jong laat in dit hoofdstuk (7) blijken niet gehinderd te zijn door enige kennis van de toestand toen". (En bij deze Aziatische volkeren heeft men "hardere" maatstaven dan vele zachte eitjes in Den Haag).
Van kolonel Meshusius dan nog de (niet gepubliceerde) goed-geschilderde aanvulling: "In deze bladzijden ontpopt de Jong zich met grote verve in de rol van een soort super-nationale-officier-van-justitie. Met is een uiterst fel requisitoor. Het maakt de indruk dat de Jong gewacht heeft op deze kans om onze krijgsmacht te beschuldigen. Mij somt in extenso excessen op die onze krijgsmacht destijds te land zou hebben begaan. Een krijgsmacht welke naar volgorde van grootte bestond uit K.L., K.N.I.L. en K.M. (mariniers): samen zo'n 120.000 man gelijktijdig daar (in Indië) aanwezig". "Aan het eind stelt de Jong dat onze Justitie met twee maten heeft gemeten: wel streng tegen Duitse en VOORAL Japanse oorlogsmisdadigers (mij werd verteld dat de laatsten door de AMERIKANEN werden berecht en ONTMOOFD, doch zat ik toen aan de doden-spoorweg naar Burma) maar niet streng ten aanzien van Nederlandse militaire oorlogsmisdadigers". "Zo, daar sta je dan met je krijgsmacht in de beklaagdenbank !".

Dit klopt weer, zo hebben wij Dr. de Jong ook leren kennen, als een Max Mavelaar de Tweede, links en rechts oorvegen uitdelend. Een oorveeg naar het bestuur in Indië, een oorveeg naar Justitie (waar men tot dusver Dr. de Jong de hand boven het hoofd hield, terwijl de opdracht werd gegeven voor een eerlijke geschiedschrijving, waarna een on-eerlijke geschiedschrijving het resultaat was. "Tolerantie" ?.) en thans een oorveeg naar onze krijgsmacht, schandaaltjes en sensatie uitlokkend. Opmerkelijk is het, dat de Nederlandse journalistiek (de voorlichting van ons volk) nog geen draai om de oren kreeg.
Wel incasseerde Dr. de Jong inmiddels een contra-oorveeg vanuit Onderwijs en Wetenschappen met de kritiek: "Op dit erbarmelijk stuk eenzijdige voorlichting" enz. Ook minister Ruud Lubbers (Algemene Zaken) deelde een veelbelovende oorveeg uit, toen hij op 14 April 1987 in de Tweede Kamer, over dit geval-de Jong verklaarde dat:"geschiedschrijving dient te worden overgelaten aan hen die zich daartoe geroepen voelen", m.a.w. niet "in opdracht" zoals in 1955 gebeurde.
Deze fout (de opdracht aan de Jong) uit 1955 vertoont thans alle ellendige gevolgen van dien, doch wat mij betreft mag thans een nog grotere regen van protesten en processen losbarsten, want zal dan eindelijk de waarheid eens aan het licht komen: Met eigenlijke Watergate-schandaal van Nederland waartoe het Witboek door Dr. de Jong dient, ligt in het jaar 1949 bij de wijze waarop Nederland zijn koloniën verloor, door Dr. Maas in ronde en duidelijke woorden beschreven. En dat is een pijnlijk punt in onze Vaderlandsche Geschiedenis voor Den Haag.

De minister van Onderwijs en Wetenschappen zal in 1955 wel de bevoegdheid hebben gehad tot het geven van een dergelijke opdracht, doch is misbruik gemaakt door daarvoor een persoon te kiezen die zo duidelijk met het S.D.A.P.-stempel voorop loopt, die niet objectief "kan en wil" oordelen waardoor oneerlijke voorstellingen van zaken werden geschreven, en die dus nooit als een neutraal historicus voor deze opdracht in aanmerking had mogen komen. Ook in 1955 werd een fout gemaakt. Hierover nakaarten heeft geen zin. Het kwaad is geschied. Doch kome nu eindelijk eens de waarheid op tafel bij dit geschrijf door Dr. de Jong. Met zijn geschiedschrijving wordt het Nederlandse volk gehersenspoeld. Onze verkiezingsmanieren mogen dan ook eens worden herzien, b.v. alleen belastingbetalenden die kiezen (zij betalen tenslotte de miljarden voor deze gammele huishouding), en een Tweede Kamer met 50 zetels naar het voorbeeld van onze Volksraad in Indië. (is dat effe bezuinigen jongens). De huidige bezuinigingen wijzen op de dalende welvaart van het GEHELE volk.
Wij zongen in Indië het Wilhelmus en hoorden het volkslied der verworpenen pas later in Nederland. Wij behoorden tot de overwinnaars in de Pacific met het V-teken op. Er zijn ook goede momenten in onze geschiedenis te beschrijven. Die liggen zelfs merendeels in Indië. De koude oorlog woedt nog over de hele wereld. Waartoe de "hot-line"? (dat telefoonlijntje op de zeebodem tussen Moskou en Washington). Een voorbarige druk op de knop, en Europa is verleden tijd. Voor een dergelijke zelfmoord voelen beide partijen echter niets, dus tracht men het evenwicht te bewaren. Het politiek gestuntel van Nederland daarbij is slechts een klucht. Kernkoppen in Woensdrecht? Zij liggen al in duikboten die varen langs Den Helder en Rotterdam, men ziet ze op de T.V. zomaar uit de zee springen, en knipt dan in Woensdrecht prikkeldraad kapot. Als de twee grote jongens thans wat kernkopjes op de schroothoop gooien, is dat slechts een welkome bezuiniging op hun torenhoge defensie-uitgaven en omdat zij inmiddels nog dodelijker middelen opbouwen in hun ruimte-stations met laserstralen. Ook hier is het te hopen dat het evenwicht in deze bewapeningswedloop bewaard blijft. Moskou werkt nog steeds overal ter wereld, en daar ligt onze grootste bedreiging. Waarom reist minister Lubbers naar China? Krijgen wij daar weer een klein vingertje in de pap aan de Pacific om onze gehavende economie wat op te vijzelen? Bij dit alles heeft Dr. de Jong zich dan wel duidelijk uitgesproken en ook getoond zich onder het vaandel van de verworpenen te scharen. Dat is zijn goed recht, doch heeft hij daarmee tevens bewezen dat hij nooit uitgekozen had mogen worden om een neutrale, objectieve, kortom eerlijke geschiedschrijving over Nederland te produceren.

De Telegraaf van 20 Nov. 1987 blijkt nog een vervolg te bevatten van kolonel Heshusius alwaar Dr. de Jong geciteerd over de activiteiten van ons leger in Indië: "moord en massamoord", "systematische terreur", "foltering van burgers", "verkrachting", "plundering", "bij alle zijn hogere autoriteiten betrokken geweest". Hup, daar gaat-ie weer. Dr. de Jong op z'n best. Hij heeft er dus weer vrolijk links en rechts op los gemept. Hij zit weer onverbeterlijk op de oude toer met het bekende sensatie-luchtje. En dat heet dan een standaardwerk in onze Vaderlandsche Geschiedenis. Dit doet weer denken aan de beoordeling door de bekende journalist B. Lulofs luidende: "GOEDKOPE SENSATIEZUCHT, een Dr. de Jong onwaardig". Dit doet ook weer denken aan het citaat van de historicus Prof. Brugmans.
"Een ding werd echter niet aanvaard: Verbreking van de band tussen Nederland en Indië". "Deze opvatting was niet alleen die van Van Starkenborgh (de Gouverneur Generaal van Indië), maar ook die van de Londense regering (Koningin Wilhelmina in 1941), van de regering in Den Haag (1947), later van de Staten Generaal, zelfs van Van Mook (Luit.-Gouv.-Generaal)". "Zijn al deze instanties KORTZICHTIG geweest ZOALS de Jong DOET VOORKOMEN ?".
"NATUURLIJK NIET". Tot zover Prof. Brugmans.

Ook hier mepte Dr. de Jong er vrolijk op los doch werden toen geen scheve zaken rechtgetrokken, integendeel hij mocht onverdroten voortgaan. Dit doet weer denken aan blz. 34 van zijn boek (deel 11a): "Deugnieten, verkwisters, boeven, bankroetiers en ander slecht volk, alles ijlt naar Indië" enz. De historicus de Jong zal niet kunnen zeggen dat hij deze kritieken en protesten nooit zou hebben gelezen. Er zijn er nog veel meer dan hierboven genoemd (er liggen reeds 3 kleinere deeltjes met kritieken en protesten voor hem gereed, die nog niet in druk verschenen). "Willens en wetens" heeft Dr. de Jong zijn verhaaltje willen schrijven terwijl voldoende betrouwbaar materiaal voorhanden is waarin een geheel andere en eerlijker manier de historie van Indië staat vastgelegd.
Om dit laatste te onderstrepen hier nog enkele citaten van b.g. Prof. Brugmans uit het "Tijdschrift voor Geschiedenis", blz. 215-221 (1985):

"Een nieuwe kijk op Nederlands koloniale politiek is derhalve een eis des tijds geworden. Helaas moet worden geconstateerd dat het nieuwe boek van de Jong ((deel 11a) aan die eis NIET VOLDOET. De lezer bespeurt weldra dat de auteur nog gevangen zit in de opvatting van de oude S.D.A.P. volgens welke het "kolonialisme" een slechte zaak is geweest".

"De aangeduide antikoloniale instelling van de schrijver heeft voor zijn boek fatale gevolgen gehad".

"Indië werd meer los van Holland, een tendens die werd versterkt toen in 1931 de Volksraad een z.g. Inlandse meerderheid kreeg: 30 Indonesiërs, 25 Nederlanders, 5 Chinezen of Arabieren". (slechts 60 zetels).

"Wat veranderde er in Ned.-Indië na 10 Mei 1940 ? Antwoord: NIETS". "Er was in Indië geen onzekerheid, geen ontwrichting, enkel mededogen met het bezette Nederland". (En alle N.S.B.-ers in Indië zaten binnen 24 uur achter de tralies; wij hebben ze nooit meer teruggezien).

"Het enige verschil bestond hierin dat sindsdien geen kisten vol "mailrapporten" naar Den Haag werden verzonden, en slechts telegrammen naar Londen het contact met de minister van Koloniën onderhielden".

"Indië had een soort dominion-status gekregen en ALLE bevolkingsgroepen stemden daar mee in". "De leider van de Nationalisten in de Volksraad (M.H.Thamrin) ging arm in arm met de voorzitter van de Vaderlandse Club (J. Verboom) in de opvatting dat Indië zichzelf kon besturen en bemoeienis van Nederland kon MISSEN".

"Niet door Prof. de Jong werd opgemerkt dat hierbij een gemengde maatschappij groeide van een bedrijfswereld die blank bleef en een ambtelijke wereld die steeds bruiner werd, waarin Nederlanders en Indonesiërs zij aan zij samenwerkten ten bate van land en volk". "De welvaart van de inheemse bevolking was groeiende". "Java had in 1815 ongeveer 5 miljoen inwoners, welk aantal in 1940 was gestegen tot ruim 50 miljoen" en "dat van algemene armoede geen sprake was".

Dit zijn dan wel geheel andere geluiden dan Dr. de Jong laat horen. Zulke historici hebben wij gelukkig ook nog in Nederland. (er zijn er nog meer).
Deze laatste citaten worden ten volle onderschreven en bevestigd door 60.000 ooggetuigen uit Indië, 60.000 Indische Nederlanders, thans in Nederland, verenigd onder het vaandel van "Geschiedkundig Eerherstel Nederlands-Indië". Zij voeren thans een proces tegen de Staat der Nederlanden, de opdrachtgever van Dr. de Jong met zijn boeken, uitgegeven door het RIJKSinstituut voor Oorlogsdocumentatie, op last van de MINISTER van Onderwijs en Wetenschappen, en gedrukt bij de STAATSdrukkerij. Ons belastinggeld versmeten aan deze Jan Boerenfluitjes geschiedenis.
Niet bijster snugger doet Dr. de Jong wanneer hij nà de betrokkenheid van "hogere leger-autoriteiten" bij de b.g. "folteringen, verkrachtingen en plunderingen", dan ook nog schrijft: "de publieke opinie als geheel kwam nimmer in beroering", hiermede tevens de gehele burgerij in de beklaagdenbank meppend. Het doet denken aan een stier in een arena. Doch het doet ook terugdenken aan de volgende beelden:

N.

In de jaren 1947-1949 kwamen onze Jongens-Overzee in de avonden wanneer zij geen dienst hadden, vaak bij mij (burger) op bezoek (op een plantage in Midden-Java tegen de demarcatielijn) en zaten wij dan vaak met 8 a 9 man bij elkaar om een fles Bokma. De tongen kwamen los, verhalen aan de lopende band, over de dienst, over het meisje in Holland, over de laatste brief van Moeder - lief en leed - doch nooit hoorde of zag ik daarbij iets van "folteringen, verkrachtingen of plunderingen". Indien die in deze streek plaatsvonden had ik dat zeker gehoord van mijn volk (3000 Javanen op mijn plantage, die mij al kenden van 1932 tot 1942). Of rekent Dr. de Jong deze Javanen niet tot de burgerij omdat zij bruin zijn ? Met zijn er slechts 90 miljoen die, op de Soekarno-groep na, allen pro-Nederland waren en weinig voelden voor een Soekarno-overheersching.
Een enkel vraagje uit de praktijk: Waar zouden onze Jongens het geplunderde moeten bergen ? In de "kazerne" ? Dus in open barakken van bamboe, waar iedere dag de was-baboes in en uit liepen en Javanen hun fruit kwamen rondleuren ? Een open kamp waar ik met mijn open jeep tot voor de bureautafel van de commandant reed, uit- en instappen overbodig makend ? Gouden dagen van goed vertrouwen.
Waar het voorstellingsvermogen van Dr. de Jong ophoudt, schiet zijn fantasie hem wel te hulp. Wat viel daar nog te plunderen na 3 jaren Jappen-bewind ? Bij deze Javanen die ik hun eerste naoorlogse loon moest uitbetalen in kommetjes rijst omdat zij voor geld niets konden kopen en zelfs rijst schaars was (door Arabieren in pakhuizen opgeslagen gehouden om de prijs op te drijven). De volgende betalingen vonden plaats met textiel (sarongs, vrachtautos-vol) want in den beginne werkte ik met Adams en Evas inclusief vijgenblaadje. Doch enkele Chinezen begonnen daarop met hun winkeltjes (ruilmiddelen: lampenolie en zoutblokken) waar zij de sarongs opkochten en duurder elders verkochten. Wederom Adams en Evas, doch de "handel" bloeide op, en het geld kreeg weer waarde. Wat viel hier nog te "plunderen" Dr. de Jong ? Bedoelt U soms dat ik (en vele planters) van July t/m Dec. 1947, met mijn volk onze oogst binnenhaalde en binnen een half jaar een schone winst maakte van f.130.000,- terwijl in Nederland de koffie nog "op de bon" was, omdat "Nederland zou herrijzen", en op last van het Dept. van Economische Zaken, waarbij mijn volk weer gevoed, gekleed en gehuisvest raakte ? Is Dr. de Jong een klein beetje jaloers ? Ben ik nu een "kapitalist" met m'n AOW-tje ?
De succesvolle economische wederopbouw van Indië in 1947-1949 is te veel in tegenspraak met zijn beschrijvingen, en WIJ laten ons niets op de mouw spelden door Dr. de Jong. Op deze wereldbol moet men geld hebben, en dat moet dan eerst "gemaakt" worden, alvorens het te kunnen verdelen, heer de Jong. Bij alle processen rest hier slechts één eis: inname en vernietiging van de delen lla-b-c t/m "Epiloog", zijnde opruiende lectuur.
Het jaar 1941 was een groot jaar: wij waren bevrijd van Den Haag, Koningin Wilhelmina sprak ons toe vanuit Londen, wij verklaarden de oorlog aan Japan, en kwamen wij uiteindelijk als overwinnaars terug in de Pacific. Onze kaarten lagen beter dan Den Haag kon begrijpen. Dit is onze Vaderlandsche Geschiedenis. Politiek is een smerig bedrijf als het wordt aangezien voor diplomatie of evenwichtig Staatsmanschap. Binnenkort lig ik op het kerkhof en zal dan Dr. de Jong mij een zomerzorg zijn, doch het nageslacht moet de waarheid weten, en daartoe dient onze geschiedenis. Wij waren overwinnaars, doch Den Haag maakte ons tot verliezers.

Indië-1941, "you are always in my heart".

Koffieplanter.

Mr. G.B.J. Milterman in "Hoe zat het nu écht?" (1987) op blz. 52:

Bepaald tragisch was het zich verkijken op de gevoelens en inzichten van onze bevrijders en bondgenoten de Amerikanen.
Zij waren zonder meer tegen bestendiging van het koloniale stelsel en stonden voortdurend hypercritisch tegenover de Haagse politiek. Ongevoelig waren de Amerikanen voor ons argument, dat de Nederlanders onontbeerlijk waren om "het communisme" in Azië te helpen beteugelen.
De Amerikanen concludeerden, dat niet de Nederlandse kolonisatoren maar de Indonesische nationalisten het communisme het beste buiten de deur zouden houden en dat zij daarom het nationalisme dienden aan te moedigen.
Pas later ervoeren de Nederlanders, dat de Amerikanen ons land enkele malen onder zware druk hebben gezet en letterlijk bedreigd. Zoals met het stopzetten van de Marshall-hulp en het staken van militaire steun in het kader van het Navo-bondgenootschap.
Het werd de ondankbare taak van ambassadeur Dr. H.J. van Royen en minister van buitenlandse zaken Dr. D.U. Stikker om de hoge heren in Den Haag er van te overtuigen, dat Nederland met Indonesië wel het beste voor kon hebben, en dat het de Nederlanders niet aan moed, durf en doorzettingsvermogen ontbrak, maar dat de toestanden IN DE WERELD de verwezenlijking van alle mogelijke Nederlandse plannen NIET zouden gedogen. En zo kwamen dan tenslotte de accoorden tot stand waar nu zo over ge'muizenis't wordt.

Klare taal. Objectieve taal. Kort en krachtig. Daar is Prof. Lou de Jong met zijn kronkelige verhalen een kleine jongen bij. In deze paar regels ligt precies de eigenlijke historie van Indië in 1949 vastgelegd.

Met "gemuizenis" van Prof. de Jong hiernaast gelegd, steekt er dan wel byzonder pover bij af. Daarnaast gelegd dan, hetgeen de historicus Dr.P.F.Maas, tot in details uiteenzette in zijn boek "Indië verloren, rampspoed geboren" over dezelfde gang van zaken in Indië (zie verkorte versie op blz. 4 t/m 7 van "Ned.-Indië en de echte waarheid") en Prof. de Jong als historicus blijft nergens meer.

Dan wordt wel zeer duidelijk dat Prof. de Jong, zelfs in de oorlogsjaren op een bureaustoel in Londen zittend, en totaal onbekend met het Indië van de jaren 1940-1949 wel moest drijven op zijn ontoereikend voorstellingsvermogen, dit aanvullend met de wilde fantasieën die thans onjuist blijken gezien alle protesten en processen

M.a.w. liggen hier de duidelijkste bewijzen dat zijn schrijfsels over Indië in feite vele kronkelige leugens of ook wel één grote leugen zijn, in de verste verte de werkelijkheid en de waarheid ~~xxxxxxxxxxx~~ niet benaderend.
Wat schrijft de Jong over 1940-1949 in Indië? En hoe beschrijft hij de feiten die Mr. Milterman op een rijtje zet? Dat legge men eens naast de notities van Dr. Maas en Mr. Milterman, geruggesteund door 60.000 ooggetuigen op G.E.N.I. aangesloten Indischmensen, plus alle overige reeds verzamelde kritieken.
Dan kan alle "gemuizenis" verder van tafel.

Koffieplanter, 18-12-1987.

NOGMAALS Mr. Hilterman.

Ter onderstreping van ÉÉN der grote verschillen tussen het regeren in Ned.-Indië en in Den Haag, tevens ter verduidelijking van mijn opmerking dat geld eerst GEMAAKT moet worden alvorens het te kunnen VERDELEN, nog enkele citaten uit het jongste boek van Mr. G.B.J. Hilterman: "Hoe zat het nu écht?":

Over Nederland:

Hoe het werkelijk zat, kon niet meer ontkent worden toen bleek, dat te sterk gesocialiseerde samenlevingen zichzelf NIET MEER KONDEN BETALEN. Bevangen door de erfelijke belasting van Marx' visie op de uitbuitende Kapitalist had "links" zich vastgebeten in "VERDEELPLANNEN" en zich nooit afgevraagd hoe er "VERDIEND" moest worden. Dr. J.M. den Uyl in "De Toekomst onder Ogen" schrijft dan:

"De Nederlandse sociaal democratie heeft deel gehad aan een verwaarlozing van het productieve ondernemen, en zich lang méér voor bestedings-vraagstukken als voor productie-vraagstukken geinteresseerd getoont". Joop den Uyl vervolgt dan: "Sinds het midden van de jaren '70 domineren in ideologie en beleid van de welvaartsstaten tendenties om de collectieve sector terug te dringen, "retreat from planning", de aanprijzing van de VRIJE MARKT als regulator van economische processen, vergroting van de inkomensverschillen, de hang naar privatisering, de verzwakking van de internationale samenwerking en aanvaarding van een hoog niveau van werkeloosheid".

Over Engeland:

Het opvallendst werd de koers gewijzigd in Engeland, waar de invloed van de socialisten en (hun partij beheersende) vakbonden het grootst was geworden. Vakbonden waren er daar in geslaagd zich al van enige bedrijfstakken meester te maken. Onder de conservatieve kabinetten van Margaret Thatcher werd de vakbondsmacht gebreideld en begon een grootscheepse "dé-socialisatie" of "dé-nationalisatie". Vergeefs verzette zich twee maal de Labourpartij tegen de "privatisering": de kiezers lieten het in 1983 en in 1987 afweten.

Over Rusland:

De voornaamste oorzaak van de mondiale mislukking van de experimenten met (zoals Marx had aanbevolen), het aan de gemeenschap brengen van de productiemiddelen waren de catastrofale misrekeningen van de "planners". Ondanks hun tientallen jaren ervaring en hun macht om hun mislukkingen te verhullen, bijgestaan door steeds verfijnder computers, maakten de deskundigen van het Gosplan een CHAOS van de economie van de Sovjet-Unie, die Michael GORBATSJOV onbarmhartig AAN DE KAAK STELDE. (K.: Hierbij is niet over het hoofd te zien dat b.g. chaos eveneens een grote bedreiging is, want een kat in het nauw doet rare sprongen. Niet voor niets dat de Amerikaansche graanoverschotten al sinds jaren naar Rusland gaan).

Over Nederland:

Teleurstellend was ook dat de "zwakke mensheid", met een systeem van toeslagen de rechtvaardigheid bevorderende, samenleving zo CORRUPT bleek. In het bijzonder de "witte corruptie" werd verbijsterend. En nauwelijks vast te stellen. Wie wist nog wijs uit de woningbouwsubsidies? Wie had in het brave Nederland de affaire Alg.Burg.Pensioenfonds mogelijk geacht? Ook het fiscaal nivelleren van de inkomens (het summum van socialistische rechtvaardigheid) werd in de praktijk geen succes. Staakt het spoorwegpersoneel, dan neemt de directie een taxi. Niet de werkgevers, maar de REIZIGERS worden onder druk gezet.

Koffieplanter.

DE PUBLIEKE OPINIE OP JAVA IN 1947-1949.

Tot slot lanceert Dr. de Jong dan nog: "de publieke opninie als geheel" kwam nimmer in beroering. Alsof daar een publieke opinie was, zoals in Nederland. Zijn fantasie gaat dan wel heel ver. Wat was die publieke opinie bij 90 miljoen zielen, waarvan hooguit 10% kon lezen en schrijven, verspreid over een eilandenrijk reikend van Ierland tot de Oeral, met ca. 200 talen en o.a. ruim 200 zelfbesturende vorstendommetjes? Zelfs een leek kan zien, dat de maatstaf van Dr. de Jong dan wel zeer ontoekeikend moet zijn. Hij moest niet schrijven over zaken waar hij het bestaan niet van af weet, of niet wil weten.

De luit. Gouv. Generaal Dr. J.H. van Mook (geen politieke functie), liet in 1947-1949 een schitterend staaltje zien van Staatsmanschap door een nieuwe indeling van deze enorme archipel in afzonderlijke, zelfbesturende "Deelstaten" onder de samenbindende overkoepeling van de "Verenigde Staten van Indonesië", in twee jaar tijds, zoals Koningin Wilhelmina bedoelde.
Dit was immers alleen mogelijk met de volle instemming en samenwerkingen van alle betrokken bevolkingen, die toen de hun welbekende Nederlandsche welvaart zagen terugkomen, na de jaren van Jappenbewind, en dus pro-Nederland waren, op het kleine stukje Soekarno-gebied na.
De Soekarnisten waren hierbij slechts een klein onderdeeltje van deze archipel (om precies te zijn 1 x Nederland op het totaal van 72 x Nederland in oppervlakte). Waarom zat Raymond Westerling veilig tussen zijn Soendanezen? Waarom zat Koffieplanter veilig tussen zijn Javanen, alleen last hebbend van de Soekarno-extremisten die zich overdag schuil hielden in de bossen, en pas na zonsondergang door de streek trokken, plunderend, brandstichtend en moordend? (Hun eigen mede-Javanen berovend en vermoordend inclusief vrouwen en kinderen). Javanen die daartegen om bescherming vroegen bij de Nederlanders en de Nederlandsche troepen. Bij deze werkelijkheden blijkt de historieschrijving door Dr. de Jong toch niet anders dan een fantasie. Moeder de Gans vertelt sprookjes en de kinderen vallen daarbij in slaap. Wordt wakker Den Haag, het zonnetje is al op.

Waar blijft nu die publieke opinie? Bedoelt Dr. de Jong daarmee de opinie van 90 miljoen zielen die pro-Nederland waren? (en pro-Amerika vanwege de atoombommen op Japan). Zo niet, dan blijft er al niet veel meer over:
1-e, de plunderende Soekarnisten-benden in de bossen, 2-e, het Nederlandsche leger, en 3-e, de Nederlandsche burgerij.
De opinie van de Soekarnisten was pro-Soekarno, de opinie van het leger (ca. 100.000 man) was de opinie van Den Haag, en de burgerij (nog minder in aantal)) "genoot" de voorlichting uit Den Haag terwijl zij elken dag om zich heen de werkelijkheid zagen, en pro-Van Mook en pro-Amerika waren.
Waar blijft die publieke opinie "als geheel" Dr. de Jong?
Professoraal Gezwam!

Koffieplanter.

WEDEROM WESTERLING. (29-12-'87).

In "Elseviers" blijkt een buitengewoon goed en helder verslag van de Westerling-affaire te staan. Om het goed tot zijn recht te laten komen, zou het geheel moeten worden overgenomen, doch is dat ondoenlijk en in het ondervolgende ook niet nodig. Uit het begin van dit 8-bladzijdenlange artikel, eerst het citaat: "Een groot deel van de bevolking in dit gebied (West-Java), vooral de Soendanezen, vereerde hem (Westerling) als de Ratoe Adil, de Rechtvaardige Vorst, naar wie al eeuwenlang was uitgezien".
Dit in verband met de opmerkingen van Koffieplanter: "Alle geschrijf van lieden die DIT Indië niet kennen, is waardeloos en misleidend", en: "waar Westerling temidden van SOENDANEZEN veilig was en tegen JAVAANSCHE extremisten optrok". Dit ter verduidelijking.

2-e citaat: "Door generaal Spoor, de legercommandant in Nederlands-Indië, werd hij (Westerling) steeds weer ingezet. Bij herhaling kreeg hij ook tevredenheidsbetuigingen" en: "Einde 1948 had Westerling de actieve dienst verlaten: aan Spoor had hij gezegd geen zin meer te hebben in een nieuwe politionele actie, die toch weer door politici zou worden gestopt" (hij was dus tijdens zijn actie in Januari 1950 geen officier meer van het Nederlandsche leger, en hij vond de politici in Den Haag te ondeskundig voor een juiste kijk op zaken). "Sindsdien woonde hij als eigenaar van een transportonderneming in Patjet bij de Poentjak". (hij was dus burger). "Daar waren na de soevereiniteitsoverdracht,,in December 1949, AMBONESE K.N.I.L.-militairen en AFGEVAARDIGINGEN van bevolkingsgroepen verschenen, om OPNIEUW een BEROEP op hem te doen. Velen op West-Java wilden zich namelijk losmaken uit de Indonesische Federatie, het staatsverband dat overheerst werd door de Republikeinen van (de Javaanse) Ir. Soekarno. In die Republikeinen hadden de Soendanezen en de Ambonese militairen niet het geringste vertrouwen. Westerling wist dat hij ook aan Nederlandse kant maar met de vingers hoefde te knippen om, behalva het KNIL, de Groene Baretten (Commando's) en een deel van de parachutisten van kapitein Eekhout achter zich te krijgen". "Hij had daarom een plan ontwikkeld om met steun van enkele Westjavaanse leiders en Nederlandse officieren de regering van de Republiek omver te werpen: tijdens een kabinetsvergadering zouden in één keer alle ministers van Indonesië gevangen worden genomen". "Westerling was daarbij echter afhankelijk van de medewerking van de Nederlandse Territoriaal Bevelhebber in West-Java, generaal Engles. Deze was half-Ambonees, een goed tacticus en een fel tegenstander van het Soekarno-bewind, en had gezegd: We hoeven niets te veroveren. Alleen die regering mag nooit LEVEND in onze handen vallen, dan zijn we verloren".

3-e citaat: "Op een dag in Maart (1950), waarop het kabinet van Soekarno in Djakarta zou vergaderen, zou Westerling met commandotroepen het paleis bestormen. Alle kabinetsleden moesten worden uitgeschakeld, met uitzondering van de Nederlands gezinde Max (Alkadri), Sultan Hamid II van Pontianak, die voor de vorm een schot in het been zou krijgen". (voorbestemd om als opvolger van Soekarno, de President van Indonesië te worden).

4-e citaat: "Zijn (Westerlings) Indonesische vrienden wilden nu de macht grijpen, heel graag onder zijn (burger) leiding, maar anders ZONDER hem". (Alweer dus de hulp gevraagd aan een Nederlander).

5-e citaat: "De soldaten van de TNI (Soekarno) echter, die in de hoogste graad van alarm de versperring tussen Tjimahi en Bandoeng bewaakten, begrepen rond zeven uur dat dit geen oefening was, doch de langverwachte actie-Westerling. In aantal en bewapening moesten zij het overigens tegen de getrainde commando's afleggen: die maakten korte metten met hen". "To the post-office!" riep Laming terwijl om hem heen de doden vielen, en men bereikte dat tegen negenen. Die nietsvermoedende postdirecteur zond de telegrammen dienstvaardig naar LONDEN". (Men was pro-Amerika en anti Den Haag).

6-e citaat: "Eenheden van de Siliwanghi-divisie (Soekarno) waren verschanst in een gebouw achter pension Hengel, maar toch had men de APRA (Westerling) onderschat: het gebouw werd met twee bazooka's opgeblazen. Ook het hoofdkwartier van de divisie lag spoedig onder vuur". "In Djakarta was al gefluisterd dat Westerling namens enkele Westjavaanse leiders de onafhankelijke STAAT PASOENDAN wilde uitroepen.

Op 5 Januari (1950) had Westerling daarover aan de Indonesische regering een ultimatum gestuurd". (de actie begon op 23 Januari).

7-e citaat: "De omgeving van de Braga (de hoofdstraat) zag er uit als een slagveld. Op de trottoirs lagen tientallen lijken van TNI-soldaten, er stonden kapotgeschoten legervoertuigen en langs de straatkant rukten Apra patrouilles op. Aan hun uniform was niet te zien of ze bij het Nederlandse leger of bij de TNI hoorden. Ze droegen geen distinctieven, hun gezichten waren zwart gemaakt".

8-e citaat: "De Apra-jeep reed de Braga op (Noordwaarts), voorbij het postkantoor en het radiostation (Oude Hospitaalweg), die beide kennelijk al door de Apra waren bezet en waar de lijken van de wachtposten met het hoofd naar beneden in de bomen hingen". (Zo vecht men in de Oost en in alle Aziatische landen, al meet men dit hier met een Westeuropeesch-Christelijk maatstafje. Men schiet er op de topfiguren, en schiet hun desnoods in een been om ze op de troon te krijgen. Kan men dit in Den Haag begrijpen?).

9-e citaat: "De wachten van het TNI-hoofdkwartier werden met stenguns eenvoudig weggemaaid, sluipschutters die in de bomen waren geklommen, tuimelden met een doffe klap op straat, gevangenen werden onder luid geschreeuw afgevoerd. Tegen elf uur was het vuren uit het hoofdkwartier afgelopen. De Apra rende naar binnen en bezette het gebouw. In het hoofdkwartier was geen levend wezen meer te bekennen. Alleen dode lichamen".

10-e citaat: "Westerling had gerekend op (versterking van) een van de eskadrons gevechtswagens van het KNIL, maar door een tegenvaller kwam er slechts één truck aan". "Westerling begreep dat hij met die paar stenguns Djakarta niet kon veroveren". "De staatsgreep was mislukt. Maar de zaak-Westerling was nog lang niet ten einde".

11-e citaat: Westerling moest naar Singapore zien te komen om tot herstel van zijn mislukking nieuwe wapens te krijgen. Zijn vrienden in West-Java REKENDEN NOG ALTIJD OP HEM".

12-e citaat: "De zaak-Westerling werd op 5 Januari 1955 geseponeerd". (Dr. de Jong kreeg toen zijn opdracht). "Hij vestigde zich in Amsterdam, waar hij eigenaar werd van een drukkerijtje dat hij naar zijn generaal "Uitgerij Spoor" noemde". "Daar was het strikt vertrouwelijk telegram van 28 Februari 1950 van het Hoge Commissariaat in Djakarta aan Buitenlandse Zaken in Den Haag: "Buiten medeweten van Hoge Commissaris hebben hoge Nederlandse militaire autoriteiten de helpende hand geboden om Westerling te doen ontsnappen". (dat was dus de legercommandant S. Spoor, die kort daarop plotseling overleed. Zo vecht men in de Oost).

Wat weet Dr. de Jong van dit alles? Wanneer dergelijke uitgebreide informaties voorhanden blijken, vraagt men zich af waartoe het geschrijf over Indië door Dr. de Jong nog dient, en of hij dit soms niet wist. Wie aan geschiedschrijving wil doen, in een formaat zoals Dr. de Jong opgedragen kreeg, mag dergelijke informatiebronnen dan wel eerst grondig bestuderen. En wat maakte dan Dr. de Jong ervan met zijn leugenachtige fantasieën? De ooggetuigen weten te goed wat zij gezien hebben. Men kan er hoogstens van leren hoe een politiekeling de waarheid verdraait en slechts bokken schiet.

Koffieplanter.

DE ANDJING NICA.

Het boek "Het Andjing Nica Bataljon" door luitenant S.A. Lapré, blijkt een prachtstukje Indische historie te bevatten. Duidelijk, zonder omhaal, de ware toedrachten. Alleen uit de eerste 15 bladzijden (van de 330 blz.) mag dan geciteerd worden:

UIT VOORWOORD: "De militaire eenheid waar het om gaat, speelde een actieve rol in Azië, in het voormalige Nederlands Indië, in de periode na de Japanse capitulatie op 15 Aug. 1945 tot de souvereiniteitsoverdracht aan Indonesia eind 1949. Dit eilandenrijk streed zijn strijd voor de onafhankelijkheid. Toen Japan de oorlog staakte, vielen niet alle wapens in handen van de Indonesische vrijheidsstrijders. Een deel ervan kwam terecht bij onverantwoordelijke elementen, die hun aanvallen onder andere richtten op ongewapende mannen, vrouwen en kinderen, van Nederlandse nationaliteit, in en buiten de Japanse interneringskampen. Maar ook Indonesiërs, die niet vijandig stonden tegenover Nederlanders en deze mensen steunden, werden het slachtoffer. Zo ontstond de beruchte bersiap-periode waarbij veel slachtoffers te betreuren waren.
"Bersiap" betekent "gereedmaken" (voor de strijd).
Uniek was het feit dat Infanterie V in de frontlijn is ontstaan, in die chaotische tijd als eenheid optredend teneinde orde te scheppen en weerlozen te beschermen; daadwerkelijk uit nood geboren! De vele jonge jongens, die nog nooit een wapen in handen hadden gehad en zich nu kwamen aanmelden, teneinde aan dat gezagsvacuum het hoofd te bieden, waren dus de Indische oorlogsvrijwilligers. In het begin bestond de bewapening uit knuppels, later uit gestolen en veroverde wapens, totdat de aanvoer ervan op normale wijze kon geschieden. Tijdens de vele schermutselingen beten onze mannen en jongens zó fel van zich af, dat de extremisten hen uitscholden voor Andjing-Nica (Nica-honden). Deze scheldnaam werd later erenaam en het bataljonsembleem ontstond: een in rood uitgevoerde, grauwende hondekop, uitgevoerd op een zwarte ondergrond".

"Voorts togen Hendriks en ik ettelijke malen naar Den Haag om uit ons bataljons-archief die delen te fotocopiëren, die onmisbaar zijn voor het boek. We waren tevens van oordeel dat er pas sprake kan zijn van een zo compleet mogelijk boek, met een goed evenwicht, als we ook de Indonesische strijders, die tegen ons geageerd hebben, het woord zouden geven. Daarom schreef ik de generaals buiten dienst Nasution en Loekito aan".

"Die tijden van weleer waren bepaald geen vriendelijke perioden en er is van beide kanten hard gevochten. Een ieder deed zijn of haar plicht en zette zich ten volle in om de eigen zijde van de heuvel zo goed mogelijk te beklimmen. Actie voeren betekent niet bij elkaar een kopje koffie komen halen en een ieder beleefde succes of mislukking, blijdschap of verdriet, weerzien of verlies op zijn of haar eigen wijze".

"De Andjing Nica leden produceerden 32 verslagen en de Indonesiërs zorgden voor twee bundels ervaringen".

UIT HOOFDSTUK I, de Bersiap: "Toen Nederlands Indië op 8 Maart 1942 voor Japan capituleerde, werden al diegenen die de Nederlandse nationaliteit bezaten, door de Japanse bezetter in concentratiekampen opgesloten, als krijgsgevangenen of als burger-geïnterneerden. En dat betrof mannen, vrouwen en kinderen".

"Die gevangenschap duurde tot 15 Augustus 1945, de datum waarop Japan de oorlog opgaf. In die periode van ruim 3½ jaar was er in Indië buiten de kampen vrijwel alleen sprake van een Indonesische samenleving onder de Japanse bezetter, die niet moe werd om de eigen Monroe-leer in alle toonaarden te propageren: "Azië voor de Aziaten" en dus Indonesia voor de Indonesiërs".

"De Japanners hadden hun bewapening (of een deel ervan) aan de Indonesiërs overgedragen en op 17 Augustus proclameerden Soekarno en Hatta de onafhankelijkheid van de Nederlandse kolonie".

"Die wapens kwamen niet alleen in handen van de Indonesische vrijheidsstrijders. Ook onverantwoordelijke elementen maakten er zich meester van. Opgezweept door fanatieke volksmenners richtten zij, in een dronken vrijheidsroes, hun aanvallen op weerloze en ongewapende Nederlanders, zowel in als buiten de interneringskampen. Doch ook op Indonesiërs die als "Nederlands" werden aangemerkt. Deze zgn. "eigen bangsa" (bangsa = nationaliteit) werd dan evenzeer niet gespaard".

"Er werd geen onderscheid gemaakt tussen mannen, vrouwen of kinderen; iedereen ging voor de bijl. Die volksmenners schreeuwden het uit over de radio of richtten zich persoonlijk tot samengestroomde mensenmassa's: "boenoeh blanda!" (doodt de Nederlander).

"Als er geen vuurwapens ter beschikking waren, moest het karwei worden geklaard met de zgn. bamboe roentjing, een speer vervaardigd uit bamboe waarvan de punt in een vuurtje extra was verhard. Deze mensen, grotendeels jong, noemden zich pelopors (baanbrekers, pioniers). Zo deed de beruchte bersiapperiode haar intrede en op vele plaatsen waren, moord, verkrachting, roof en doodslag aan de orde van de dag.

"Vandaar dat een aanzwellende, hartgrondige roep uit de interneringskampen opklonk: "Laat ons in Godsnaam onze eigen mensen beschermen; geef ons wapens!" Het laconieke antwoord van de Britten luidde: "You are safe under British protection". Doch de feiten wezen anders uit".

Overal waren uitspattingen en die gewelddadigheden bleven ongestraft; in het bijzonder in de binnenlanden, waar helemaal geen troepen waren en onverlaten hun gang konden gaan".

"Een man die deze losbandigheden voorzag, was de Indonesische leider Nasution. Gedurende de bezetting werd namelijk door Japan een Indonesisch leger opgericht, de Peta. Nasution stelde met klem voor om deze Peta tot nationaal leger uit te roepen. Zijn voorstel werd terzijde geschoven.

"Een fatale uitbarsting dreigde en het enige wat de Nederlanders konden doen, was knokploegen samenstellen, die met knuppels werden bewapend". "De leden moesten bestaan uit ex-krijgsgevangenen, die lichamelijk en geestelijk geschikt bevonden werden. Dit was de allereerste officiële bevestiging van de "roots" in het Tjihapitkamp". Verder werden mannen opgeëist om vitale bedrijven te starten of draaiende te houden. Gelukkig meldden velen zich: Nederlanders, Ambonezen, Menadonezen, Timorezen en ook Javanen en Soendanezen. De opleiding werd nu krachtig ter hand genomen. In eerste instantie beschikte men slechts over 1 lichte mitrailleur bren, 4 Johnson geweren en 3 karabijnen!".

OP blz.23 DAN NOG: "Wel eens gehoord van de tentara semoet, het mierenleger? Dat legertje had de tegenstander ook. Kleine kinderen kregen snoep en geld en zij moesten branden stichten, waarbij de doelen werden aangewezen. "Hoe dan ook, wij zaten met de moeilijkheid de "echte" burgerbevolking te onderscheiden van de strijdkrachten. In dit verband is het goed te benadrukken, dat vooral de KL-onderdelen uit Nederland het bepaald niet eenvoudig hadden. Men sprak de taal niet en de zeden en gewoonten van de bevolking was hen vreemd. Daar moet niet te licht over worden gedacht".

DIT REEDS SPREEKT BOEKDELEN. En dat is dan de militaire eenheid waarbij Dr. de Jong schrijft over moord, plundering en verkrachting. En wie was o.a. de informant van Dr. de Jong hierbij gekozen? De psycholoog doctor Hueting. Het bibberhondje in het K.L. wiens chef kapitein Düster (Comm. Inlichtingendienst) noteerde: "een piepjong soldaatje, hij schrok zich wezenloos van wat er om zich heen gebeurde. Hij heeft het nooit kunnen verwerken, dacht misschien dat er een oorlog zonder geweld mogelijk was". Wel een kwestie van zorgvuldige selectie.

Koffieplanter. (6-1-'88).

TERUGZIEN.

Tot dusver moest in de historie van Ned.-Indië de nadruk worden gelegd op de jaren 1945-1949 en de gebeurtenissen uit dit tijdvak nader belicht, omdat hier door Dr. de Jong te veel voor hem onduidelijke facetten en toestanden onjuist werden voorgesteld. Doch hoe waren deze toestanden in 1945-1949 mogelijk, indien niet ook de toestanden in 1900-1942 geheel anders waren dan Dr. de Jong zich dit voorstelde? Immers werd in 1945-1949 ook in een recordtijd, met alle samenwerkingen van de vele bevolkingen, de wederopbouw en herindeling van deze Archipel tot stand gebracht, naar het voorbeeld van de toestanden in 1900-1942? Een herstel van de vóóroorlogse toestanden die juist in West- en Oost-Java het hardst werden toegejuichd, omdat dit juist op Java (het hoofdeiland) betekende: de terugkeer van de economie en de welvaart zo welbekend uit de jaren 1900-1942 (naast de welvaart van de oliebronnen op Borneo en Sumatra) en... de welvaart van Nederland). Dat moet er dan toch ook wel heel anders hebben uitgezien dan Dr. de Jong schilderde?
Het belangrijkste jaar blijft 1949. Amerika bedoelde zeer zeker niets anders dan de bevordering van deze welvaartsopbloei in onze Archipel, rijk aan tropische producten en olie, doch toen dit karwei bijna geklaard was, werd het in Amerika ook duidelijk dat tegen het opkomend communisme in de gehele Pacific, deze archipel beter beveiligd was door President Soekarno (de communistenslachter) dan door het aarzelende, onzekere Den Haag met een veel te klein leger voor deze uitgestrekte archipel, reikend van Ierland tot de Oeral. (Zoals Mr. Hilterman schreef: de Haagse politiek die zich "verkeek" op de inzichten van de Amerikanen, doch zo diep keek Dr. de Jong niet).
Uit het tijdvak 1900-1942 werden dan reeds genoemd de jaren 1931 en 1936 als twee belangrijke jaren. In 1931 kreeg de Volksraad, de "Tweede Kamer" van Indië met slechts 60 zetels en aan de top de vertegenwoordiger van de Koningin ((Koningin Emma, Koningin Wilhelmina en Koningin Juliana), de z.g. Inlandse meerderheid t.w.: 30 Indonesiërs, 25 Nederlanders en 5 Chinezen of Arabieren.
In 1936 werd in deze Volksraad te Batavia besloten tot de ombouw van Ned.-Indië in afzonderlijke, zelfbesturende "Deelstaten" allen bijeengehouden in een "Verenigde Staten van Indonesië" met uiteindelijk aan de top een Indonesische President van deze V.S. (een plan dat door Dr. van Mook in 2 jaar tijds werd verwezenlijkt).
Hiermede is toch ten duidelijkste bewezen hoe Dr. de Jong met zijn schilderingen van het vóóroorlogsche Indië naast de waarheid staat. Waar het bovengeschetste herstel van de economie in zo korten tijd (1947-1949) nooit mogelijk was geweest zonder alle medewerkingen en samenwerkingen van alle bevolkingsdelen in deze archipel met o.a. 200 verschillende vorstendommetjes (waarvan er twee, Djocja en Solo, notabene in Midden-Java lagen), zo uiteenlopende godsdiensten (in de Volksraad vertegenwoordigd) en leefwijzen (rijst was belangrijker dan geld) die zo verschilden van de Westerse leefwijzen en maatstaven. Hoe juist is dan het citaat van Prof. Brugmans: "Indië had een soort dominionstatus gekregen en alle bevolkingsgroepen stemden daarmee in". "De leider van de Nationalisten in de Volksraad (M.H.Thamrin) ging arm in arm met de voorzitter van de Vaderlandse Club (J. Verboom) in de opvatting dat Indië zichzelf kon besturen en bemoeienis van Nederland kon missen".
Nederland regeerde er slechts "op papier", in feite regeerde er de Volksraad met onze Koningin aan het hoofd. Thans spreekt nog het geheugen Heer de Jong, doch daarmee spreken ook de doden. En vermoedelijk is het geheugen juist het enige dat niet naar het kerkhof gaat. De gedachtengangen van een mens zijn om te buigen, doch het geheugen verziekt nooit en slaapt hoogstens tijdelijk.

Koffieplanter.

Wederopbouw op Java in de jaren 1947 - 1949.

In July 1947 kwam ik uit Nederland met de "Oranje" in Batavia terug. De havan maakte reeds den indruk dat heel Indië nog steeds in alle opzichten een grote puinheap was, doch aan deze beelden raakt men gewend na 4 jaren Jappenkampen e.a. aan de beruchte Birma-spoorweg. Wat ik tijdens het transport (op een open vrachtauto) naar Batavia-centrum zag (ca. 17 KM) bevestigde deze indruk: overal puinhoop, armoede en ellende. Er was voor mij een huisvesting besorgd (door mijn Dèrektie in Amsterdam) in een voormalig hotel, teen de "planters-mess" genoemd, in het verlengde van Koningsplein-Zuid, en vernam ik daar toen o.a. dat in een soortgelijke "mess" voor journalisten ~~been~~ endergebracht waren de H.H. Johan Fabricius en Jaap van Meekren; indien dit juist, kunnen ook zij nog veel over deze dagen vertellen. Voor den avond van die eerste dag in Batavia had ik een afspraakje met een vriendin (Jepie P. uitgezonden secretaresse, thuis in de toestanden op Java en ex-Jappen-gevangene) tijdens de reis op de Oranje "opgedaan"; zij bleek gehuisvest in een zijstraat van Koningsplein-Zuid, en wandelde ik dus in de voeravond daarheen. Het werd een latertje zodat het over twaalven 's nachts was, toen ik weer over Koningsplein (het was er aarde-donker, geen straatverlichting) bijna op de tast over deze mij zo welbekende weg huiswaarts strompelde, en toen ik mij pletseling omringd veelde door een 12-tal lieden met bajonetten op het geweer. Het enige licht daar toen was een afgeschermde, naar de grond gerichte zaklamp en zag ik om mij heen slechts bleke gezichten en glinsterende bajonetten, doch had men mij kennelijk ook als "bleekgezicht" herkend, want werd ik in het Nederlandsch toegesproken met de vraag: "Mijnheer, wat doet U hier?". Ik omschreef de route waarmede ik doende was, waarna de snauw waarom ik mij niet aan de avendklok hield. Na de uitleg dat ik juist die morgen uit Nederland was aangekomen en aldus niet op avondklok-situaties ingespeeld, mocht ik verder strompelen de duisternis in. Dit was Batavia, July 1947. Hernieuwde kennismaking na de Jappenjaren. De eerste verkenning van een overbekend, maar onherkenbaar geworden land. Nederlandsch-Indië waar ons rood, wit en blauw wapperde, 72 maal zo groot als Nederland (de zeeën niet medegerekend), eens een paradijs. De volgende morgen, voor mijn ontbijt de eetzaal binnenstappend, vond ik daar alle medebewoners in opgewonden gesprekken want had zojuist de radio gemeld dat die nacht begonnen was met de eerste Politionele Actie, en onze treepen goede vorderingen maakten met het terugdringen van de moordende, plunderende en brandstichtende benden die heel Java tot een hel maakten. Dit was geen oorlog tussen twee legers, doch een politioneel ingrijpen door een leger tot herstel van orde en vrede in meer dan chaotische toestanden hetgeen in dit stadium niet anders meer mogelijk was, dan met een harde hand, in overleg met onze bondgenoten in W.O.-II, Amerika en Engeland, die juist met de atoombom Japan hadden verslagen, en vrede hadden gebracht in alle landen in heel Zuid-Oost-Azië. (in Siam, Bangkok, had de bevolking een zekere aanbidding voor deze atoombom die ook voor hun de bevrijding bracht, en stond b.v. een kwikzilverachtig, levendig danseresje in een dancing algemeen bekend met het liefkozende naampje: Atoombom. Ontelbaar veel menschenlevens zijn gered door de atoombom, ook langs de Birma-spoorweg waar onze massa-graven reeds waren gegraven (er werden 4 vrachtautos in gereden) en de mitrailleurs reeds op het centrum van ons kamp stonden gericht. Nooit zal ik die bevrijding vergeten, toen in de rimbee opeens 4 vlaggen naast elkaar omhoog rezen, van Amerika, Engeland, Nederland en Australië, onder het gezang van onze vier volksliederen. Verreweg het merendeel der inheemsche bevolking op Java heeft in die dagen dan ook onze Jongens-Overzee begroet (juichend met de duimen omhoog en V-tekens makend) als hun "bevrijders" die de vooroorlogsche vrede en welvaart kwamen herstellen. Zo zagen zij het. En overal waar onze driekleur kwam te wapperen was het feest en kon men weer onbezorgd en hoopvol ademhalen. De beduidend kleinere groep die toen niet juichte, was de groep van de Soekarnisten met hun leider Ir. Soekarno, de latere President Soekarno (een beminnelijke figuur die ik persoonlijk best kon waarderen) en die zich intussen een goed-

gewapend leger opbouwde om op zijn manier ook orde op zaken te stellen met de geweren van het Ken.Ned.Ind.Leger die de Japanners buitmaakten en bij Ir. Soekarno achterlieten om de strijd voort te zetten onder de leuze: "Azië voor de Aziaten". Hetzelfde constateerde ik een maand later in Midden-Java rond Semarang (de afstand Batavia-Semarang is ongeveer gelijk aan de afstand Amsterdam-Parijs) waar wij overal, tot ver buiten de stad, werden toegejuichd met de duimen op en V-tekens. Met de tweede dag in Batavia viel ik dus wel weer met de neus in de boter. Tenslotte was het mijn opdracht om in Midden-Java diverse plantages weer in bedrijf en productie te zetten en daar het herstel van de voor-oorlogsche economie zo snel mogelijk te bewerkstelligen tot heil van Indië en Nederland. Nederland zou herrijzen, maar Java nog sneller, want het geld moest uit Indië komen. (Wat weet de op binnenlandsche politiek ingestelde kiezer in Nederland van dergelijke achtergronden ? Men gedenkt slechts de eigen bevrijding). De reis van Batavia naar Semarang bleek overland onmogelijk daar vrijwel geheel Midden-Java toen nog Soekarnisten-gebied was, zodat ik nog circa 2 weken in Batavia rondhing totdat een kleine stoomboot uit Singapore de haven van Batavia binnenvoer, die via Semarang en Soerabaia naar Bali moest. Zo bereikte ik dan overzee Semarang waar ik prompt werd ingelijfd bij het Dept. van Economische Zaken (als vertegenwoordiger E.Z.) hetgeen wel een onvoorziene wending. Met de H.H. Bolt, Geissler en een Deen wiens naam ik vergeten ben, waren wij de 4 enige planters in Midden-Java en aldus aangewezen voor verkenningen op diverse plantages, ongeacht van welke Direktie of eigenaar. In Nederland als militair definitief "afgezwaaid" als krijgsgevangene uit Siam en oorlogsslachtoffer, viel ik in Indië in de termen van de "Burger-dienstplicht" in dienst van Econ.-Zaken, (f.25,- per dag boven het salaris dat mijn Direktie in Amsterdam voor mij reserveerde, waarnaast ik, indien voor de wederopbouw benodigd, onbeperkt grote geldbedragen kon opnemen bij E.Z. voor rekening van mijn Directie in Nederland). De leiding over deze 4 planters berustte bij den Hoofdvertegenwoordiger E.Z. voor Midden-Java (1½ maal Nederland) die reeds bij eerste kennismaking een sportieve figuur bleek (later kregen wij onenigheid, en nog later sloegen wij de handen ineen en hebben wij prettig samengewerkt want tenslotte was ons beider doel de wederopbouw van de economie in Indië, al hadden wij over de wijze waarop, verschillende inzichten. Hij was een ambtenaar en ik een vrije planter met blanco volmacht uit Amsterdam om te handelen naar eigen inzicht). De eerste maand in Semarang deed ik niet veel anders dan als enigste burger met onze Jongens-Overzee de binnenlanden intrekken (mede als tolk, want onze jongens uit Limburg spraken geen woord Javaansch), terrein en plantages verkennend, voornamelijk naar het Westen (Kendal) en het Zuiden (Salatiga en Ambarawa). Des avends in het hotel schreef ik dan mijn rapporten en taxaties zoals: rubberfabriek intact doch verwaarloosd, alle woningen door de bevolking in beslag genomen en bewoond, aanplant slecht onderhouden, geraamde herstelkosten blijven beneden 1 ton,, en: koffiefabriek total-loss door ontploffing van een vliegtuigbom onder de machinekamer (dynamo ligt dwars door de muur meters ver in de tuin geslingerd), woonhuizen door bevolking bewoond, de koffietuinen een wildernis waaruit grote stukken gekapt voor de verbouw van mais, geraamde kosten zeker 3 ton. Ruwe taxaties voor diverse plantage-eigenaars in Nederland. Verder hetgeen ik uit gesprekken met de bevolking op die plantages had vernomen (na de Jappenjaren en de jaren nadien, zagen zij gaarne de Nederlanders en hun welvaart terugkomen). Op een keer maakten onze jongens stapels paperassen buit en kreeg ik die ter vertaling aangeboden. Het bleken instructies te zijn hoe men de "Zwarte-Aarde"-politiek in praktijk moest brengen. Kinderlijke instructies om b.v. kudden wilde zwijnen e.d. ongedierte door de plantage-tuinen te jagen ter vernieling van de aanplant, doch ook serieuze opdrachten om bij de nadering van Nederlandsche troepen alles te vernielen wat er te vernielen was. Dat laatste klopte wel, want overal waar wij kwamen zagen wij voor ons uit alles in brand vliegen wat nog overeind stond, en bruggen in de weg vlogen voor onze neuzen de lucht in (de daders stonden aan de overkant ons uit te fluiten met gebalde vuist omhoog).

De instructies waren gestempeld met hamer en sikkel van een Partai Kommunis, (de inhoud bevestigde overigens volkomen hetgeen ik als student aan de Tropische Landbouwschool reeds vernam van een Wit-Rus (Professor) die met zijn echtgenote uit Rusland gevlucht was en op Java werkzaam op een proefstatien voor Indische Cultures). Ik zond een monstertje van deze papierwinkel naar mijn Direktie in Amsterdam. Enkele maanden later een verouderd exemplaar van Elseviers (uit Nederland) doorbladerend, vond ik daarin mijn monstertje terug, opgesierd met hamer en sikkel. Het opkomend communisme werd echter ook een te grote bedreiging voor Ir. Soekarno zoals wij later zullen zien. Aldus met onze Jongens-Overzee meetrekkend, verkende ik ook plantages van ons concern, bevond daar e.e.a. in betrekkelijk redelijken staat (een bom werd daarbij tijdig uit een fabriek verwijderd) ~~en~~ o.a. op het koffieland waarop ik 10 jaar werkzaam was vóór den inval der Japanners (beginnend als volontairtje t/m afdelingsemployé) en zon ik op middelen om aan mijn eigenlijke opdracht te beginnen, terwijl inmiddels meerdere planters uit Nederland in Semarang aangekomen waren, met gelijkluidende opdrachten tot wederopbouw van hun plantages. Volgens de instructies van E.Z. moest dit zo snel mogelijk gebeuren, geld speelde geen rol, en moesten daartoe de planters alle benodigde gelden (ongelimiteerd) opnemen bij E.Z. Daarna volgde het zinnetje waarover ik viel, met de opmerking dat alle eigenaren der betrokken plantages hun bezit van E.Z. pas zouden terugkrijgen, wanneer alle schulden waren afbetaald. Ik voelde er niets voor om mijn Directie in de schulden te jagen en mijn plantage aan het tijdelijk beheer van E.Z. toe te vertrouwen. Dit leverde mij de onenigheid met de m.g. Hoofdvert.-E.Z. die pijnlijk genoeg met mij in hetzelfde hotel was gehuisvest in de kamers en voorgalerij naast de mijne, zodat wij van ochtend-koffie tot avond-diner elkaar voor de voeten liepen. Ik zag n.l. wel kans om mijn plantage weer op de been te brengen zonder de geldelijke steun van E.Z., doch waar het ondoenlijk was, om vanuit Semarang plantages te beheren die ruim 30 KM verderop in het gebergte lagen, kwam ik bij E.Z. met het plan (dat bijval vond) om in een huis (mijn eigendom van vóór den oorlog), centraal gelegen tussen 4 plantages, een planters-mess te beginnen, van waaruit planters van verschillende Directies hun plantages konden bewerken totdat de huisvestingen op de plantages weer waren opgebouwd. Aldus mijn huis ter beschikking stellend van E.Z., begonnen wij met 5 planters voor 4 plantages deze plantersmess waarbij alle medewerking van E.Z. met meubilair, klamboes, voedsel in blik e.d. terwijl wij van het Leger 4 Jeeps kregen, geweren en munitie (wij waren allen afgezwaaide militie en scherpschutter). Vanuit deze mess begon ik mijn plantage in productie te brengen en wel met spoed want de koffie hing er rijp aan de bomen. Zoals gezegd, werkte ik op dit land reeds 10 jaren, ik kende het volk en het volk kende mij, en ik behoefde slechts in de handen te klappen en de oogst stroomde binnen. Voor dezelfde zak marktproduct die in de malaise-jaren (ca. 1932) slechts F.12,50 opbracht, maakte ik nu F.202,- per zak, en elke vrachtauto naar Semarang met 30 zakken bracht mij 6 mille per rit; ik had geen geld van E.Z. nodig. Wij schreven 1947, en in Nederland was de koffie nog "op de bon". Eind December 1947 sloot ik de boeken af met een schone winst van 130 mille waarvan ik (inmiddels bedrijfsleider) 10% tantième kreeg boven mijn salaris. Ik was nog geen half jaar in Indië. Mijn werkvolk (op een middel-grote plantage van 600 HA) beliep vóór den oorlog in de kalme maanden 3000 man, oplopend naar de drukke oogsttijd tot 5000 mannen, vrouwen en kinderen. Dit volk was bij het eerste weerzien na de Jappen-tijd, ondanks gejuich en opgesteken duimen (en tranen omdat de Toean-Santri was teruggekomen) even afzichtelijk als te zien op de T.V.-beelden uit b.v. de Afrikaansche hongergebieden. Mannen en vrouwen hadden niet veel meer dan een rafelig schortje voor en waren voor het overige bedekt met schurft en zweren, de ribben waren te tellen. Wie 4 jaar Jappenkamp heeft, raakt hiervan niet geschokt. De eerste oogsten die zij binnenbrachten waren niet met geld te betalen want aan geld had men niets, daar er niets te koop was, zelfs geen rijst. Ik liet dus een vrachtauto met rijst komen (voor rekening E.Z.) en betaalde mijn volk met rijst, daarna een vrachtauto sarongs en betaalde ik met textiel, enz. en toen men enigszins gevoed en ge-

kleed raakte, betaalde ik met geld en verkocht ook zeep, zoutblokken en lampe-olie. Dit eerste begin van opbloeiende welvaart werd echter nogal gestoord door de schietpartijen bijna iedere nacht, wanneer rondplunderende benden door de streek trokken, die vaak ook Chinezen en zelfs een dessa-hoofd (met hun hele gezin) vermoordden en huizen in brand staken om er de schrik in te houden. Na de eerste Politionele Actie nam de onveiligheid geleidelijk-aan weer toe (zelf ben ik drie maal de dans ontsprongen) en in de planters-mess sliepen wij gekleed met het geweer naast ons, bewaakt door het goedwillende deel der bevolking dat ons waarschuwde wanneer de kwaadwillende benden in aantocht waren. Grappig was de Fransche planter Marang die een rubberfabriekje opbouwde met daarnaast in het hoge allang-allang-gras verborgen de onderdelen voor het volgende fabriekje, wanneer het eerste fabriekje in brand zou worden gestoken. Hij kocht alles dubbel in. Toen de plantages weer bewoonbaar werden, loste de planters-mess zich op (en verkocht ik het huis). De plantages werden toen bewaakt door de z.g. Inheemsche Troepen, inmiddels samengesteld, en kreeg ik 20 soldaten en een sergeant toegewezen en gestatieneerd in de bijgebouwen van mijn woning ter verdediging van het fabrieks-complex van de plantage. Het was een mengelmoes van Timorezen, Ambonezen, Menadonezen, Javanen en een Chinees, de sergeant was een Indische Nederlander. Op een nacht meldde een getrouwe Javaan van de plantage mij dat een bende van circa 60 man, gewapend met bamboespiies, kapmessen en sabels op weg was naar onze plantages. Ik reed per Jeep naar de betrokken bedrijfsleiders met het voorstel nu eens niet af te wachten tot wij werden aangevallen, doch met onze militairen (totaal 70 man met geweren) deze bende tegemoet te gaan en uiteen te jagen. Thuiskomen daarna bleek die nacht voor mij niet meer mogelijk daar mijn huis reeds omsingeld was en mijn 20 militairen de bende op een afstand hield. Het werd een zeer wilde nacht. Kort daarop werd ik door mijn (inmiddels te Semarang gevestigde) Directie op het matje geroepen met het advies om verder geen binnenlandsche oorlogjes meer te organiseren met de aan mij toevertrouwde militairen. Kort na mijn overplaatsing naar Djakarta (in 1949) werd mijn sergeant vermoord en daarna werd mijn opvolger afgeslacht. De volgende bedrijfsleider beheerde de plantage vanuit Semarang orders gevend aan de diverse Javaansche ploegbazen (mandoers) die voor de goede uitvoering aansprakelijk waren; niet bepaald ideaal, en zeker niet volgens het oorspronkelijk plan. Ons contract, voor den duur van 60 jaar, voor het inhuren van deze Javaansche gronden, gold echter nog slechts voor enkele jaren. Het was dus toch een aflopende zaak. Het werd inmiddels steeds duidelijker dat een tweede Politionele Actie nodig werd, en barstte die dan ook los op Kerstnacht 1948. Intussen was er in het Soekarnisten-gebied veel ten goede veranderd wat betreft het herstel van orde en veiligheid door de goedgewapende troepen van Ir. Soekarno die het opkomend communisme (de bedreiging van zijn troon) bij Madioen grondig uitroeide. Dit was een oorlog van Javanen tegen Javanen, en buiten de Nederlanders om, daar e.e.a. zich afspeelde in het Soekarnistengebied. Mijn koffieland lag echter tegen deze grens (de demarcatie-lijn) tussen Nederlandsch gebied en Soekarno-gebied, in het niemandsland, en honderden vluchtelingen kwamen bij mij de grens over, hun heil bij de Nederlanders zoekend met achterlating van alles wat zij hadden. Ook zulke beelden ziet men thans nog wel op de T.V. Van deze ooggetuigen vernam ik hoe de toestanden in het Soekarno-gebied zich ontwikkelden: het communisme (mannen, vrouwen en kinderen) werd er voorgoed afgeslacht en uitgeroeid, "de rivieren zagen rood van menschenbloed" volgens deze getuigen. In 1949, na de tweede Politionele Actie (waarbij Ir. Soekarno werd gevangengenomen door onze Jongens-Overzee en weer vrij gelaten), werd heel Indië overgedragen aan President Soekarno. Ik zat toen weer in Djakarta (ex-Batavia) voor de bevoorrading van onze weer in bedrijf gestelde plantages. Daar ontmoette ik nog eenmaal, op het vliegveld, mijn vriendin Jopie P. Zij ging terug naar Holland. Indië was Indië niet meer. Wij trokken op de Oranje zo hoopvol en met een ideaal voor ogen, nog geen twee jaar tevoren, naar ons Indië dat er niet meer was.

Geschreven in 1983 voor 3 studenten van het Historisch Seminarium van de Universiteit van Amsterdam (o.l.v. Prof.Dr.Blom) die promoveerden op hun film: "EEN IDEAAL VOOR OGEN", Indië 1945-1950. Prof.Blom, hoogleraar Nederlandse geschiedenis, verzoekt herziening van de eenzijdig gekleurde geschiedschrijving door Prof. L. de Jong over Indië.

In het Deventer Dagblad van 13 Jan. '88 weer een lang artikel over Dr. L. de Jong. Het is alweer het kwistig rondsproeien met beschuldigingen tegen ons leger en onze marine (K.L., K.N.I.L. en K.M.) alsof Dr. de Jong zou kunnen oordelen over krijgsverrichtingen in oorlogsdagen (daarbij uitsluitend belang stellend voor "oorlogsmisdaden"), en wij daartoe niet een Krijgsraad van meer deskundigen hebben en een toeziende regering. Wil hij de laatsten ook al "de les lezen?" Het is weer dezelfde sensatie-roddel en het zijn weer dezelfde kronkelige beredeneringen waartegen ruim 3 jaar geleden reeds het eerste proces tegen hem werd begonnen (thans in hoger beroep). Reeds in de tweede zin: Wij "veronderstellen" dat de meeste Nederlanders enz. en "vermoedelijk" waren er velen die, zoals Romme in Mei 1949 in de Tweede Kamer enz., bij welke zweverigheidens Dr. de Jong dan zijn conclusies trekt, gezeten op een bureaustoel, zonder enige ervaring in welke wijze van oorlogvoeringen dan ook, en zeker niet op de hoogte van opvattingen en gebruiken bij Aziatische volkeren zoals in Ned.-Indië in oorlogsdagen. Onbegrijpelijk dat men nog waarde hecht aan dit geschrijf.
Er wordt dan veel geschreven over Kapitein Raymond Westerling (terwijl inmiddels duidelijk is geworden dat Dr. de Jong de eigenlijke "moordenaar" is van Kapitein Westerling) en wij over Westerling en de Inlandse bevolking op Celebes citeerden "Toen Westerling in Maart 1947 terugging naar Java, brachten de Indonesiërs hem uit dankbaarheid voor de herstelde vrede zelfs een ovatie", hetgeen historicus Dr. de Jong mooi verzweeg omdat dat niet in zijn straatje paste. Hij geeft liever een sensatieverwekkende scheldpartij weg over "Moord en massamoord", systematische terreur" (tijdens een oorlog !), "foltering van burgers", "verkrachting en "plundering". Over de handelingen van ons leger leze men eens het eerlijke boek "Het Anking Nica Bataljon" (K.N.I.L., 1945-1950) geschreven door Majoor S.A. Lapré (RMWO) en Kolonel J.J. Hendriks en ...de Indonesische generaals Nasution en Loekito (en nog vele andere ooggetuigen) die door Dr. de Jong werden verzwegen terwijl dergelijke legerrapporten in voor eenieder toegankelijke archieven lagen en liggen in Den Haag. Was hier een historicus aan het werk? Zeer zeker niet !
Het gehele artikel in b.g. Dagblad is niets anders dan het reeds eerder vernomen "verweer" van Dr. de Jong tegen de vloed van protesten en processen tegen zijn onware geschiedschrijving over Ned.-Indië. Hier is echter niet Dr. de Jong zelf aan het woord, doch André Horlings die dienst doet als spreektrompet. Een journalist van één van de honderden kranten in Nederland, ergens in het Oosten des Lands ? Wie is André Horlings ? Het antwoord op deze vraag blijft merkwaardigerwijs eveneens verzwegen, en na onze ervaringen met Dr. de Jong en zijn hulpje de psycholoog Dr. Hueting (destijds het "bibberhondje" van het K.L.), wekt dit reeds de achterdocht tegen dit nieuwe hulpje. Het einde van dit artikel is dan ook weer heel mooi: "De Jong suggereert niet dat onze strijdkrachten zich "als geheel" schuldig zouden hebben gemaakt aan "oorlogsmisdaden". Hij concludeert slechts dat de omvang veel groter was, enz. De werkelijkheid bij dit Professoraal Gezwam klinkt eerder juist omgekeerd: Dr. de Jong concludeert dus niet enz., en hij suggereert slechts dat de omvang enz. Daarbij suggereert hij ook nog dat dit het bekende "topje van een ijsberg" zou zijn. Het allerlaatste woord is nog het mooiste: "geschiedvervalsing". Terwijl Dr. de Jong met zijn geschrijf tracht het Watergate-schandaal van Den Haag anno 1949 in de doofpot te praten met niets anders dan geschiedvervalsingen. In 1949 hadden in de Pacific de Amerikanen het voor het zeggen en werd Den Haag door de Amerikanen voorgoed uit de Pacific geknikkerd als waardeloze en hinderlijke onbenullen in de Oost-West wereldverdeling aan weerszijden van het ijzeren gordijn. Dit mocht zelfs een gehersenspoelde historicus dan toch wel weten. Zeker als hij over Indië schrijft.

Koffieplanter. 14-1-'88).

22-1-1988.

In de Telegraaf van 30 Dec. 1987 stond nog een artikel met enkele punten die nadere aandacht verdienen. De kop luidt: "Kamerlid Ploeg steunt oud-Indiëgangers in strijd tegen Dr. L. de Jong". Als inleiding volgt: "De storm van kritiek op het concept van het laatste boek van de historicus Dr. L. de Jong heeft nu ook het Haagse Binnenhof bereikt".
Hier wordt gemeld dat Ad Ploeg, voorzitter Defensie-commissie in de Tweede Kamer, een "fiks gesprek" heeft gehad met de minister van Onderwijs, Drs W.J. Deetman. Dergelijke gesprekken hebben tot dusver echter geen enkel resultaat laten zien, zeer zeker geen daden. De visie van Ad Ploeg blijkt nog veel te "tolerant" (en daarmee laat men zich op een dwaalspoor brengen). Hier wordt dan geciteerd: "Dr. Lou de Jong heeft tot nu toe uitstekend werk gedaan (daar zetten wij dan wel een heel groot vraagteken bij, doch onder het daaropvolgende zetten wij grif onze handtekening), maar in dit laatste deel steekt in hem de socialist, de man met het gebroken geweertje, de kop op". "De historicus heeft altijd al een hekel gehad aan ons koloniale verleden. Vanuit die invalshoek heeft hij nu GEPROBEERD ons BROODNODIGE en door de Indonesiërs GEWAARDEERDE optreden in een kwaad daglicht te stellen".
In de rechtszaal werd drie jaar geleden (tijdens het eerste proces tegen het geschrijf van Dr. de Jong in deel 11a) reeds door de advocaat op de voorgrond gesteld: "Hier is de fout gemaakt dat de schrijver (Dr. de Jong) vanuit zijn eigen PERSOONLIJKE levensopvatting, het kolonialisme veroordeelt en daarvoor dan ook geen goed woord KAN en WIL opbrengen", waarbij de historicus Prof. I.J. Brugmans (in zijn kritiek op deel 11a in 1985) reeds schreef: "De lezer bespeurt weldra dat de auteur nog gevangen zit in de opvatting van de oude S.D.A.P volgens welke het "kolonialisme" een slechte zaak is geweest", "De aangeduide antikoloniale instelling van de schrijver heeft voor zijn boek FATALE gevolgen gehad", en "Deze geschiedenis is in eerste instantie een geschiedenis van het onafhankelijksstreven geworden". Desondanks verschenen nadien onverstoorbaar de delen 11b en 11c in druk, en gaat thans "Epilogg" in April 1988 verschijnen. Ad Ploeg blijkt dan te goedgelovig wanneer hij zegt: "Overtuigen van de historicus is dan het ENIGE wat wij kunnen doen". Alsof Dr. de Jong zo te overtuigen zou zijn, wij kennen hem nu veel te goed en is thans reeds voorspelbaar dat ook deze poging weer een teleurstelling wordt, daar heer de Jong niets terug kan (en wil) nemen van wat hij eenmaal schreef. (en wat zei minister Ruud Lubbers over Lou de Jong in April 1987?). Ad Ploeg vervolgt dan met: "Minister Deetman heeft tegen mij gezegd dat hij het boek niet KAN verbieden. Dat zou CENSUUR zijn". Censuur mag dus niet, en geschiedvervalsing mag dus wel in deze Tweede Kamer. Tot slot de hoop-gevende mededeling dat in de "commissie van wijze mannen" thans ook zitting heeft de opperbevelhebber van de Nederlandse strijdkrachten, oud-generaal Van der Veen, die "deze onzinnige voorstelling van feiten niet over zijn kant zal laten gaan". Deze commissie gaat dan het laatste deel ("Epiloog") met Dr. de Jong"bespreken". Nogmaals, van dergelijke besprekingen met Dr. de Jong hebben wij nog nooit enig gunstig resultaat kunnen noteren. Wij hebben helaas juist het tegendeel ervaren.
Kortweg moet hier worden aangetoond dat de geschiedschrijving van Dr. de Jong over Indië (delen 11a t/m Epiloog) een brok geschiedvervalsing is (Dr. de Jong zei zelf dat het verzwijgen van zaken gelijk staat met geschiedvervalsing) en ... WAAROM Dr. de Jong deze geschiedvervalsing schreef, t.w. om het Watergate-schandaal van Den Haag anno 1949 in de doofpot te praten (en dat verzwijgt hij dan ook, terwijl de doofpot-story duidelijk beschreven staat door de historicus Dr. P.F. Maas). Hoe kwam Dr. de Jong hiertoe?

Koffieplanter.

Terugblik op 1949. (de Ronde Tafel Conferentie).

Mr. Mauk Gerke (wij waren reeds speelkamaraden in onze lagere schooljaren) werd in 1949, als Landsambtenaar met verlof in Den Haag, door de Indische Regering in Batavia telegrafisch aangewezen voor een Secretariaat bij b.g. R.T.C. te Den Haag. Hij schrijft dan o.a. dat Ir. Soekarno op 12 Aug. 1945 in Indo-China van de JAPANSE opperbevelhebber Maarschalk Terauchi de zegen had ontvangen voor de uitroeping van een onafhankelijke Republiek Indonesia die op 17 Aug. 1945 te Batavia door Ir. Soekarno werd geproclameerd.
Over Dr. Van Mook schrijft Mr. Gerke dan: "Met zijn tomeloze energie en ongeevenaarde werklust heeft hij de ene Deelstaat na de andere uit de grond gestampt: I.-Groot-Dajak (Zuider- en Oosterafdeling van Borneo) gevormd 7 Dec. 1946, II.-Oost-Indonesië (Celebes, Molukken, Soenda-eilanden) op 24 Dec. 1946, III.-Borneo Tenggara op 8 Jan. 1947, IV.- Oost-Borneo op 12 Apr. 1947, V.-West-Borneo op 12 Mei 1947, VI.-Bangka op 12 July 1947, VII.-Billiton op 12 July 1947, VIII.-Oost-Sumatra op 25 Dec. 1947, IX.-Madura op 20 Feb. 1948, X.-Pasoendan (West-Java) op 24 Apr. 1948, XI.-Zuid-Sumatra op 30 Aug. 1948, XII.-Oost-Java op 28 Nov. 1948. Wie daarbij op de landkaart kijkt, zal zien dat dit ak bijna heel het voormalige Ned.-Indië was, op het stukje in Midden-Java na, in feite slechts de vroegere Residentie Djocjakarta. (Nieuw-Guinea en Noord-Sumatra kwamen later). Mr. Gerke schrijft dan: "Voor Soekarno's "Republiek" blijft alleen Midden-Java over" en "Is het wonder dat Soekarno, zich bedreigd voelend door de hem omringende PRO-HOLLANDSE Deelstaten, zich nooit bij Van Mook's conceptie zou neerleggen?".
Dan schrijft Mr. Gerke nog: "Op 23 Aug. 1949 komen in Den Haag bijeen (R.T.C.) de vertegenwoordigers: van:

1. de Nederlandse Regering o.l.v. Mr. van Maarseveen, Min. Overzeesch Gebied,
2. de "Republiek Djocja" (Soekarno) o.l.v. Drs. Moh. Hatta, vice-president, en
3. alle Staatshoofden en regeringsleiders van de federale Deelstaten o.l.v. Sultan Hamid II, Staatshoofd van West-Borneo, Kolonel K.N.I.L., Adjudant in buitengewone dienst van H.M. de Koningin.

Den Haag nam toen de fatale beslissing om het gehele Ned.-Indië cadeau te doen aan Ir. Soekarno, en vond op 27 Dec. 1949 in het Paleis op de Dam de plechtige souvereiniteitsoverdracht plaats. En hoe ging het nadien? "Ir. Soekarno proclameerde op 17 Aug. 1950 met één pennestreek de ene en ondeelbare Eenheidsstaat: "Republiek Indonesia". "Alle Deelstaten werden opgeheven". "In April 1956 keilde Ir. Soekarno ALLE R.T.C.-overeenkomsten als een vodje papier in de prullebak".
Zuur en typerend is dan de ervaring van Mr. Gerke, als Landsdienaar op wachtgeld, toen hij daarna naar een passend baantje in Nederland uitkeek en zich meldde bij een Arbeidsbureau in Den Haag. Daar werd hij ontvangen met de woorden: "Uit Indonesië, hè ? Jullie hebben daar onze bruine broeders uitgezogen en vertrapt. Jij moet je morgenochtend hier melden om bladeren te gaan vegen in het Zuiderpark". (Over deze "opvang" deed hij zijn beklag bij het Commissariaat voor Indische Zaken). Mr. Gerke eindigde als Burgemeester van Diepenheim in Overijssel (waar ik hem nog opbelde voor informaties).
Dit laatste doet mij denken aan ons "welkom" in Nederland toen wij uit de Jappenkampen langs de Burma-spoorlijn per boot in Amsterdam arriveerden, en een voorman van een groepje "hulpverleners" ons op het dek monsterend met onze bagage (slechts 1 plunjezak met wat kleren als enigst bezit op aarde) opmerkte: "Daar heb je nou die lui uit Siam, die zich hier komen volvreten". Zo hadden wij allen onze ervaringen met het domme gepeupel in Nederland. Een Gouverneur-Generaal merkte eens op: "In Indië werd overal het Wilhelmus gespeeld waar ik kwam, maar in Den Haag word ik van het trottoir gelopen door een slagersknecht".

Koffieplanter.

De klap op de vuurpijl.

De Telegraaf van 11 Febr. 1988 meldt de snelle publicatie van Indië-documenten uit 1948-1949 nog vóór dat Dr, de Jong in April a.s. met zijn "nu al fel bekritiseerde geschiedschrijving" het boek "Epiloog" verschijnt. Punten hieruit om te noteren zijn dan:
Uit codetelegrammen, nota's en brieven werden gegevens uit binnen- en buitenlandse overheidsarchieven achterhaald door Dr. P.J. Drooglever en Drs. M.J.B. Schouten.
Uit de documenten blijkt vooral de bezordheid van de legercommandant S. Spoor (in Indië) over de toenemende communistische agitatie, en telegrafeert hij op 10 Aug. 1948 aan de chef generale staf H.J. Kruls (in Nederland) dat door de communistische agitatie de verliezen van de Nederlandse troepen op 200 man per maand moeten worden geschat.
Uit de door de Rijkscommissie achterhaalde documenten komt de voormalige Leidse chemie-student R.M. Soeripno als één der grootste aanstokers van de communistische agitatie naar voren. Begin Juni 1948 blijkt door R.M. Soeripno (inmiddels vertegenwoordiger van Ir. Soekarno in Tsjechoslowakije) een overeenkomst met de Russen gesloten tot vestiging van een Russisch consulaat in Djocja (d.i. Midden-Java, waar Ir. Soekarno zich in 1948 schuilhield, samenwerkend met de communisten om hen later rigoureus af te slachten). (Eigenlijk toonde Ir. Soekarno zich hier een oorlogsmisdadiger, en Dr. de Jong zijn ex-medewerker).
Minister-president Beel (in Nederland) "was woedend" omdat de consulaire overeenkomst in strijd was met de akkoorden van Renville. (De Amerikanen werden woedend op Den Haag).
Op 25 Juni 1948 dringt Luit.-Gouverneur-Generaal Van Mook er bij de socialistische minister van Koloniën Jonkman op aan, om de "communistische organisaties strafbaar te stellen". (Dit werd uitgesteld tot nà de Tweede Kamerverkiezingen).
R.M. Soeripno hield als secretaris van de Indonesische Vereniging kantoor in het gebouw van Vrij Nederland (Keizersgracht, Amsterdam) en toen hij in Praag b.g. verdrag met de Russen sloot inzake het Russische consulaat in Djocja, werd dit zelfs in het buitenlands commentaar van Vrij Nederland ("De Wereld op Woensdag") verzwegen.
"De Wereld op Woensdag" werd geschreven door Lou de Jong. (Onze eerlijke Staatshistoricus).

Terecht waren de zorgen van de Amerikanen over het groeiend communisme in de Pacific. Terecht was Dr. Van Mook pro-Amerika en anti-Den Haag, terecht waren de opmerkingen aan het graf van Westerling over de rode jakhalzen in Den Haag ((Telegraaf 8 Dec. 1987) en de doofpot van Lou de Jong, en terecht werd opgemerkt dat het communisme overal ter wereld wroet, zelfs op de Keizersgracht en zelfs in de boeken van Dr. L. de Jong.

Koffieplanter.

Boek 11 JUNI 1988.

De Indonesische autoriteiten hebben bekendgemaakt dat met onmiddellijke ingang een publikatieverbod is afgekondigd voor het nieuwste boek van de beroemde schrijver Pramoedya Antanta Toer. Het gaat om „Het Glazen Huis", het laatste deel van een vierluik, dat op verhulde wijze het communisme predikt, aldus de verklaring van het bureau van procureur-generaal Sukarton Marmosudjono.

De vorige drie delen uit de serie werden ook al verboden, de eerste twee in 1981 en het derde deel twee jaar geleden.

Zo "handhaaft" men in de Oost. (Van Hollanders geleerd).

14 Februari 1988.
Wanneer bij het graf van Westerling (Telegraaf 2 Dec. '87) wordt gezegd dat Dr. de Jong de eigenlijke moordenaar is van Westerling, en wanneer daarna het incident van het Russische consulaat te Djocja in 1948 weer eens ter sprake komt (Telegraaf 11 Feb.'88), mag men concluderen dat Dr. de Jong met het verzwijgen van dit incident anno 1948 in "De Wereld op Woensdag" (in Vrij Nederland) eigenlijk ook nog een collaborateur was, vervolgens naar eigen zeggen een geschiedvervalser. (hetgeen Indië-kenners bij het verschijnen van zijn Deel 11-a, 4 jaar geleden al signaleerden). De gebeurtenissen rond 1948 nog eens in herinnering gebracht, heeft toen de communist R.M. Soeripno als vertegenwoordiger van Ir. Soekarno te Praag (Tsjechoslowakije) met de Russen een overeenkomst gesloten tot vestiging van een Russisch consulaat in Djocja (Midden-Java) buiten medeweten van Amerika en Den Haag om, Den Haag was hierom "woedend", want Amerika was toen woedend op Den Haag; terecht werd in 1948 gesproken van het "broeinest" te Djocja, en terecht staakten de Amerikanen hun Marshall-hulp aan Nederland en hun militaire steun in het kader van het Navo-bondgenootschap. Dr. de Jong heeft in 1948 gekozen voor de zijde van b.g. Soeripno en Soekarno die toen samenwerkten met de Russen tegen de Amerikanen in de Pacific. (Dit is zijn zaak en zijn goed recht, doch diende hij dan niet zijn geschiedschrijving te misbruiken om dit verborgen te houden). Thans, 40 jaar later, moeten de nederlaag van de communisten én het verraad van Soekarno daarbij ("de rivieren zagen rood van mensenbloed" zoals ik in 1983 reeds meldde), in de doofpot. Ieder met gezond verstand en vrij van hersenspoelingen doorziet dit spelletje dan wel, en blijkt dan onze historieschrijving een historievervalsing, een zelfverzonnen verhaaltje waarbij protesterende "medelezers" nodig geweerd moesten worden, en zelfs de huidige "medelezers" bij voorbaat gemuilkorfd, eerst belovend "discreet" te zijn, m.a.w. niet met sensationele onthullingen te komen, doch dit aan Dr. de Jong over te laten. Dit belooft dan ook weer niet veel goeds.
18 Februari 1988.
De Telegraaf van 17 Feb.'88 meldt dat de groep hoogleraren, door het Rijksinstituut voor Oorlogsdocumentatie aangesteld, ter begeleiding van Dr. de Jong, onze minister Deetman (Onderwijs) nog steeds niet het groene licht heeft gegeven om het "Epiloog" bij de Staatsdrukkerij te laten drukken, want meent deze groep dat Dr. de Jong ook in de tweede versie nog "een flink aantal wijzigingen" zal moeten aanbrengen, en deze historicus zijn werk wederom mag gaan "herschrijven". Is het nu nog niet duidelijk dat het kronkelige prutswerk van deze gehersenspoelde historicus kunstmatig in het leven wordt gehouden en rijp is voor de prullenbak ? Hierbij blijven in zijn werk (Delen 11-a-b-c) nog te veel onjuiste voorstellingen en verzwegen zaken ongemoeid, zoals b.v. de vestiging van het Russische consulaat in Midden-Java (1948). In Den Haag werden wel in 1948 schoonklinkende woorden gesproken en werd er fier gezegd: "Ik zal handhaven", doch in 1949 verloor Nederland zijn rijke koloniën in de Pacific en werd daar niets "gehandhaafd". Met het beluisteren van de ooggetuigen (Indischmensen, Indiëgangers en Indonesiërs) komt thans de geschiedenis van Indië in een eerlijker daglicht te staan, waar het tot dusver telkens werd afgeschilderd als het toneel van onderdrukking, slavernij en zelfs moord, waarover weinig goeds te vertellen viel. Er viel zelfs zeer veel goeds van te vertellen. Wanneer tijdens het eerste proces tegen Dr. de Jong alle ooggetuigen niet werden gehoord onder het mom van "een pennestrijd tussen historici", en alle protesterenden aldus monddood gemaakt, begrijpt een kind dat hier vuil spel wordt gespeeld. Als G.E.N.I. het eerste proces tegen Dr. de Jong verloor (thans in hoger beroep) waarbij niet-historici a.h.w. de deur werden gewezen, dan mag er hier op gewezen worden dat juist de ooggetuigen-verslagen van 60.000 Indischmensen meer waarde hebben dan de geschiedvervalsing van Dr. de Jong en juristen die evenmin historici zijn. Volgens een "ingezonden" van m.g. Heer Kappers in De Telegraaf 18 Feb.'88, zegt Dr. de Jong thans bij de verantwoordelijkheid voor het Indië-beleid anno 1948, dat de Regering met haar "opdracht vanuit het Binnenhof" tot zijn geschiedvervalsingszaak de "ware schuldige" is, m.a.w. dus niet de historicus die de gebeurtenissen anders voorstelde dan zij waren. Dit dief- en diefjesmaat-spel begint dan grappig te worden. Wanneer komt nu het Watergate-schandaal van Den Haag anno 1949 voor den dag, zo zorgvuldig buiten de geschiedschrijving gehouden ?

25 Februari 1988.
In de Telegraaf van 25 Febr.'88 wederom de melding dat "Epiloog" van Dr. de Jong binnenkort gaat verschijnen. Gelukkig, het einde is in zicht, van die zijde dan geen ellende meer te verwachten. Nieuw is daarbij dat Dr. de Jong na zijn "verweer" (via anderen) in de afgelopen maanden, 2 punten naar voren bracht die duidelijk maken dat zijn geweten begint te peuteren. Hij vindt het nu opeens nodig om toe te lichten dat hij in 1946 bedankte voor zijn lidmaatschap van de P.v.d.A. ("in politieke zin al persoonlijk betrokken was bij het Indië-conflict", terwijl hij van Indië verder niets wist) en dat hij in 1948 "als radio-commentator bij de VARA werd ontslagen". Grappig dat juist in dit jaar 1948 duidelijk werd (door het Russische consulaat in Midden-Java) aan welke zijde van het ijzeren gordijn Dr. de Jong stond als journalist van "De wereld op Woensdag".
Begint het te schemeren in Den Haag ? Waar blijft de doofpot van 1949 ? Waar bleven onze koloniën ?
Een nieuwe commissie onder leiding van Prof. Dr. E.H. Kossman gaat thans een "klachtenboek" schrijven (wat een gepruts) ter afsluiting van de serie "Het Koninkrijk der Nederlanden". Beter kan men de hele serie in het vuur gooien, dan verder te "muizenissen" zoals Mr. G.B.J. Hiltermann dit noemt.
De Nederlandsche verzetsman de Heer G. Pit vindt zelfs "een serie klachtenboeken" noodzakelijk en gebruikt daarbij het welgekozen woord "onzin". Hij belandde in 1942 in de kampen Amersfoort en Sachsenhausen en zegt dan: "De onzin die Dr. de Jong over deze kampen in Deel 8 schreef, bracht mij ertoe zijn gehele serie van het begin tot het einde kritisch door te lezen". Olympisch Goud voor den Heer G. Pit; ik werd bij het eerste doorbladeren van Deel 11-a reeds misselijk. Als Dr. de Jong over Indië schrijft, schrijft hij gewoon over zaken waar hij niets van af weet. Zo eenvoudig ligt dat. Ook eenvoudig is het te begrijpen dat Dr. de Jong thans tracht te suggereren dat hij niet "fout" was, doch dat mogen onze verzetslieden uitzoeken.
Verraad.
Niet alleen de Nederlanders in Indië, doch ook de meerderheid der Indonesiërs voelden zich na de "overdracht" in 1949 verkocht, en het slachtoffer van de kortzichtigheid van Den Haag. Deze Indonesiërs vertrouwden geheel op de Nederlanders en hun leiding, op de Deelstaten-indeling (1947-1949) van Dr. Van Mook, op de belofte van de Koningin, op de acties van het Nederlandse leger (in 1947 en 1949) die orde en vrede brachten, op de burgers die de voor-oorlogse welvaart herstelden, alles in een record-tijd zonder marathon-debatten, zij vertrouwden op alles wat zij om zich heen zagen. Toen uiteindelijk de Javaan Ir. Soekarno op de troon kwam als President van Indonesië, waren alle niet-Javanen daar niet erg gelukkig mee, en kwamen daarna de protesten tegen deze coup. Het begon al in 1950 met de opstand in West-Java van de Soendanezen (die hun eigen Deelstaat wilden hebben zoals beloofd) onder leiding van de ex-officier Raymond Westerling. Later kwamen de Ambonezen, nog later het volk op Timor en Nieuw-Guinea, toen zij zagen hoe Ir. Soekarno alle Deelstaten met vele vorstendommetjes kortweg nietig verklaarde. Doch Ir. Soekarno had zijn leger en daarmee werd alle weerstand neergeslagen. Hij wilde de gehele Archipel als één Republiek, en werd het eerder een dictatuur dan een democratie. De historicus Dr. P.F. Maas noemt het terugtrekken der Nederlanders dan "een vrij wanordelijk abandonnement" doch gezien alle b.g. schone beloften uit 1947-1949 is dit kortweg verraad te noemen. Zowel Nederlanders als Indonesiërs voelden en voelen zich verraden. Dr.de Jong moet nu Den Haag dekken, en Den Haag hield tot dusver Dr.de Jong de hand boven het hoofd om een zwarte bladzijde te "witten". Toen einde 1949 ons rood-wit-blauw werd vervangen door de vlag van Soekarno de collaborateur, werden eigenlijk miljoenen Indonesiërs "vermoord" door Den Haag met ondeskundige besluiten die onherstelbare schaden betekenden voor miljoenen in Azië en in Europa.

Koffieplanter.

Het jaar 1949.

Het Watergate-schandaal van Den Haag in 1949 ligt in het feit dat Nederland in dat jaar te veel werd geregeerd door Rood-Rooms, onzekeren, ondeskundigen en daardoor onbetrouwbaar voor Amerika. Enkelen die bewezen wel voor hun taak berekend te zijn zoals Dr. Van Mook en de Legercommandant H. Spoor werden overvleugeld door het slappe Den Haag. Dit kon de Amerikanen in de Pacific niet ontgaan terwijl het hun grote zorg was om het opkomend communisme van de Russen terug te dringen. De Nederlenders werden uit de Pacific gemanoeuvreerd en zo verloren zij hun koloniën. Vaarwel 3 eeuwen van welvaart. De huidige armoede der verworpenen draagt nog het stempel van 1949. Sinds zij hun Tsaar hebben vermoord, hebben de Russen er nooit een geheim van gemaakt zich over de gehele wereld te willen verspreiden middels "cel-vormingen" en "infiltraties". Dat is hun dan in Nederland wel aardig gelukt, en alle verloederingen op vrijwel elk gebied in ons land zijn terug te brengen tot deze acties. Daarentegen bevielen de Westerse opvattingen over het handhaven van orde, vrede en eenheid in hun land, de Oosterlingen best, en hun groeiend welzijn daarbij wekte hunnerzijds steeds groeiende samenwerkingen ter bevordering van hun welvaart. Daarnaast hadden zij hun "eigen" welvaart in rijst waardoor geld minder belangrijk. Zolang de rijstschuren ruim gevuld bleven had men aan geld weinig behoefte in dit zonnige paradijs van eeuwige zomer en producties. Indien Dr. de Jong ons iets anders wil wijsmaken is het woord "onzin" wel op zijn plaats en het woord "armoede" louter fantasie. Begrijpelijk dat het Nederlandse Bestuur toen vaderlijk oordeelde dat dit zorgeloze, kinderlijke volk, "nog niet rijp was voor zelfstandigheid" op het wereldtoneel., al werd wel ingezien dat een Vader niet eeuwig zijn Zoon kon blijven opvoeden. Zelfs nog in de jaren 1947-1949 bleek verreweg de meerderheid zich veiliger te voelen onder de welbekende vaderlijke leiding der Nederlanders waardoor de snelle wederopbouw in 1947-1949 mogelijk was. (de Deelstaten van Van Mook). Het was "de best-bestuurde kolonie ter wereld" totdat Den Haag het voorgoed verspeelde. Het is de zwarte bladzijde in onze geschiedenis met onherstelbare schaden. Dr. de Jong maakte er een "vrijheidsstrijd" van door de "leider" Soekarno. Deze proclameerde in 1945 de onafhankelijkheid en in 1949 werd hij de President van Indonesia. Het konijntje uit de hoed van de goochelaar. Echter werd b.g. proclamatie in 1945 een grandioos fiasco. Allereerst al door de beruchte bersiap-tijd in 1946, waarin slechtgewapende benden en hun "leiders" ongewapende weerlozen afslachtten, plunderend tot eigen behoud, in naam van een vrijheidsstrijd. De Eenheid die de Nederlanders er brachten dreigde uiteen te vallen, en het werd een chaos. In deze chaos werden door de Nederlandse troepen in 1947 de orde en vrede en het bestuur hersteld in de gehele Archipel op Midden-Java na. Hier zaten de restanten van Ir. Soekarno en zijn aanhang bijeengedreven en splitsten deze zich in communisten- en nationalisten-groepen, totdat in 1948 het legertje van Soekarno alle communisten in Midden-Java uitroeide. (de slachtpartij bij Madioen). Toen in 1949 de Nederlandse troepen het Soekarno-gebied binnenvielen en Soekarno gevangen namen, was in feite de rol van Ir. Soekarno als de leider van vrijheidsstrijders totaal uitgespeeld. Het waren de Amerikanen die daarna, in 1949 nog, Ir. Soekarno op zijn troon in Djakarta zetten omdat hij zich een super-communistenslager had betoond, als "strooman", en waarbij Nederland zijn koloniën verspeelde als onbetrouwbare bondgenoot. Zo was het.

Koffieplanter.

De wijze waarop Dr. de Jong tewerk gaat.

Uit een oude krant geknipt (van 21 Oct. 1986) vinden wij de aankondiging dat Dr. de Jong zijn Deel 11-c voltooide (in dat jaar 1986 wist ondergetekende gelukkig nog niet dat er een Dr. de Jong bestond, doch in begin 1987 kreeg hij genoeg te zien van Deel 11-a, en dat was reeds afdoende). Een korte beschouwing (overzicht) over Deel 11-c is dan te vinden onder het hoofd: "Eerherstel voor de generaal Van Mook" (ondertitel: "De Jong beschrijft drama van "ons Indië) en de eerste regel begint met: "Geduldig spittend naar de wortels van de gebeurtenissen die Indonesië onafhankelijk zouden maken van Nederland, heeft Dr. L. de Jong vandaag opnieuw een boek gepubliceerd". (Deel 11-c).
Het hoofd is al bedriegelijk, want hoewel Dr. de Jong zelf het woord eerherstel niet gebruikt, blijkt uit het daaropvolgende dat Dr Van Mook eigenlijk wordt afgeschilderd als een teleurgestelde (en gewantrouwde) mislukkeling die nogal wat misgrepen pleegde. (Zo kan men met Dr. de Jong steeds alle kanten uit).
Het artikel gaat dan verder met: "Van Mook is de centrale figuur in De Jongs verhaal, de onvermoeibare vechter voor een nieuwe relatie tussen Nederland en Indonesië". Dit laatste is juist, Dr. H.J. Van Mook was hiervoor de onvermoeibare vechter. Tot deze nieuwe relatie was echter 10 jaar vóór de oorlog reeds besloten, om precies te zijn in 1931 en in 1936, en Dr. Van Mook was juist de man die deze plannen verwezenlijkte (met succes) in het tijdvak 1947-1949. (En de beoordeling daarvan wordt thans overgelaten aan Dr. de Jong die in die jaren slechts journalist was, en bovendien nog "fout" was ook). Voor elke Pacific-Nederlander (Indiëkenner) zijn de eerste tientallen bladzijden van Deel 11-a reeds voldoende om de overbekende lezingen over Indië te herkennen, die al meer dan 100 jaar oud zijn, sinds het geschrijf van Eduard Douwes Dekker, alias Max Havelaar, in de mode gekomen, vele negatieve kanten voor het voetlicht brengend (waarbij eveneens valse voorstellingen van zaken) en de positieve kanten uit het licht houdend. Om te beginnen een soort na-aperij dus, en makkelijk herkenbaar. Dit dan opgemerkt bij het b.g. "geduldig spitten" van Dr. de Jong waarmee hij zich vele jaren bezig hield. Waar Dr. de Jong noch de oorlog in Nederland, noch de oorlog in Indië meemaakte, vond dit "spitten" uitsluitend op een bureaustoel plaats. Gedurende de oorlogsjaren zat hij in Londen (alwaar geen Nazi's), en in Indië (alwaar Jappen) is hij nooit geweest, en verklaart hij dan ook nog: "Wat wist ik weinig van het werkelijke Indië". (hij weet het ook nu nog niet, maar schrijft er wel 4 dikke boekdelen over vol zijnde de resultaten van het "spitten").
Doch om terug te komen op Dr. H.J. Van Mook, mag eerst vermeld worden dat deze in Londen de adviseur was van Koningin Wilhelmina aangaande Indische Zaken, en hij de radiotoespraak schreef in 1942 door Haar uitgesproken. Hierin werd nogmaals bevestigd dat de onafhankelijkheid van Indië in 1931 werd voorgesteld, in 1936 werd goedgekeurd, en (wat later in het tijdvak 1947-1949) naar Haar wens ook werd verwezenlijkt door Dr. Van Mook. Wanneer Dr. de Jong dan een andere lezing ten beste geeft, krijgt de Pacific-Nederlander al een zeer vieze smaak in de mond. Volgens Dr. de Jong was Van Mook: "Een man die vaak - mede door Koningin Wilhelmina - is gewantrouwd en later op een klungelige manier aan de dijk werd gezet". Het enige juiste aan deze notitie is, de "klungelige manier" en daarop kan later teruggekomen worden. Dat Dr. Van Mook door de Koningin werd gewantrouwd wordt wel weersproken door het hierbovenstaande en de latere plaatsgevonden feiten. De enigen die van wantrouwen getuigden waren enkelen op het Binnenhof in Den Haag. (Sassen verzette zich tegen de terugkeer van Van Mook (naar Indië): "beducht voor een situatie waarin Van Mook zijn ONMISBAARHEID weer kon aantonen en voor een NOG ZELFSTANDIGER optreden", waarop Van Mook antwoordde: "Dat Landvoogdij GEEN POLITIEKE functie" was). Waarom was men in Den Haag "beducht"? Van Mook had bewezen inderdaad in Indië onmisbaar te zijn, heel politiek Den Haag aan zijn laarzen lappend als Landvoogd, hij een bijna 100% vertrouwen van alle Indonesiërs buiten Midden-Java genoot, en wat het belangrijkste was in die dagen, hij ook een 100% vertrouwen genoot van Washington.
De eerste

De eerste Politionele Actie medio 1947 vond plaats in overeenstemming met, en het accoord van de Amerikanen, en werden toen met succes West-Java en Oost-Java gezuiverd door herstel van orde, vrede en bestuur naar vóór-oorlogse voorbeelden (buiten Java waren de toestanden rustig, zelfs min of meer op de bekende voor-oorlogse beleidstoestanden voorbereid, en daar zelfs na de Jappen-jaren zeer mee ingenomen). Vooral dit laatste verklaart het succes dat Dr. Van Mook had in twee jaar tijds. Toen het in Den Haag tot een tweede Politionele Actie kwam (in Midden-Java) werd dit een grandioos fiasco doordat dit gebeurde tegen de wil van bondgenoot-Amerika in, en werd de door de Nederlanders reeds gevangengenomen Ir. Soekarno nadien door de Amerikanen op de troon geplaatst, waarna Nederland in de Pacific "het veld kon ruimen".
Dr. de Jong intussen zegt dan: "Het was Van Mook van meet af aan duidelijk, dat er van vroegere koloniale verhoudingen geen sprake meer zou kunnen en mogen zijn". Natuurlijk is dit juist, gezien in 1931 en 1936 reeds genomen besluiten, doch daarna vervolgt Dr. de Jong met: "In elk geval waren ook de Amerikanen daar tegen President Roosevelt (die over de Nederlanders meewaardig oordeelde: "die arme schatten") in het vage voorop". De Amerikanen waren allesbehalve vaag, doch hier duikt Dr. de Jong in het vage: De Amerikanen waren tegen herstel van de vroegere koloniale verhoudingen, ja, doch zij waren vóór Dr. Van Mook en zijn schepping van de Deelstaten-Unie (van een ONAFHANKELIJK Indonesië) waardoor Van Mook ook de volle instemming en het accoord had van Washington bij de eerste Politionele Actie. De "arme schatten" zaten daarbij in Den Haag, en niet in de Pacific. Door dergelijke verkeerde voorstellingen van zaken komt Dr. de Jong dan tot schilderingen die geheel bezijden de waarheid liggen, daarbij ook nog de tegenovergestelde belichtingen verzwijgend. Dr. de Jong vermeldt dan dat Van Mook: "Een half jaar tevoren tot Minister van Koloniën in het tweede kabinet-Gerbrandy werd benoemd". Daarna vervolgt hij met: "Het gaat te ver om te stellen dat Van Mooks positie in de regering die van één tegen allen is geweest, maar dat scheelde ook weer niet zo erg veel". Daar valt wel weer wat op aan te merken: Afgezien nog van het feit dat de Landvoogdij boven de politieke partijen in Den Haag stond, was de positie van Dr. Van Mook allesbehalve "die van één tegen allen", immers had hij in Indië bijna 100% meeliggers en in Amerika een 100% accoord, en zij die het doen en laten van deze Landvoogd in twijfel trokken en achterdochtig deden, waren slechts enkelen in Den Haag. Zij waren blind voor de werkelijkheid in Pacific en bang voor het verlies van hun "zetels". Dr. de Jong vervolgt dan met: "Eén tegen allen, maar hoe kon zelfs Van Mook zich zo verslikken in Soekarno"? Dr. Van Mook die alle achtergronden van Ir. Soekarno vanaf zijn studententijd kende en diens gevangennemingen vóór de oorlog meemaakte, "verslikte" zich in het geheel niet in Soekarno (bij elke krantenlezende Pacific-Nederlander bekend als een beruchte oproerkraaier). Hier snijdt Dr. de Jong zich in de vingers want het was de journalist L. de Jong die zich "verslikte" in Soekarno in 1948, die toen samenwerkte met de communisten en de Russen o.a. met de vestiging van een Russisch consulaat in Midden-Java (te Djocja), in het geheim overeengekomen met de Russen, hetgeen, toen dit uitlekte, de aanleiding was voor Amerika om sancties toe te passen op Nederland, en de Amerikanen b.v. de Marshall-hulp stopten en militaire steun in het kader van het Navo-genootschap staakten. (zie Mr. G.B.J. Hiltermann). Dit zou de journalist L. de Jong dan niet weten? Waarom verzweeg en verdraaide hij dergelijke gebeurtenissen? Waarom werd opzettelijk een vals beeld van Indië geschilderd? Daar speelde zich te veel af dat het daglicht niet kon zien. Geen jurist zal de 15.000 pagina's van Dr. de Jong eerst bestuderen alvorens hem in een rechtzaal van een serie leugens te beschuldigen en geschiedvervalsing aan te tonen, en daar speculeert Dr. de Jong op. Overigens ligt Dr. de Jong dan immers al in het graf? Daarna begeeft Dr. de Jong zich weer op onbekend terrein en fantaseert hij dat de Geallieerden tijdens de oorlog "niet de flauwste notie" hadden van toestanden in de door Japan bezette gebieden. Het is Dr. de Jong die daarvan niet "de flauwste notie" heeft.

Wij krijgsgevangenen aan de Burma-spoorweg zagen echter de verkenningsvliegtuigen over onze kampen vliegen (waar de Jap geen luchtdoel-artillerie had) en de geallieerden wisten nauwkeurig wat er aan de Kwai-rivier gaande was. De Britten uit Burma gooiden bommen op de 2-de brug (van beton) over de Kwai die helaas slechts licht beschadigd raakte, en bij kleinere kampjes waar het contact met de Siameezen (fruit- en vis-smokkelaars) groter was, zoals bij de spoorweg-splitsing naar Bangkok, werden de krijgsgevangenen tijdig gewaarschuwd door de Siamese ondergrondse verzetslieden opdat zij tijdens het bombarderen van de spoorlijn tijdig in de bossen konden schuilen en dekking zoeken. Doch wat weet Dr. de Jong van dit alles? In deze oorlogsjaren had Amerika evenals Japan geen oog voor de belangen van Ned.-Indië, het front lag elders.
Dr. de Jong is dan weer goed fout wanneer hij Charles van der Plas in zijn relaas betrekt, die wel een Indië-kenner van formaat was, met o.a. zeer veel belangstellingen voor taal en cultuur op Java. Als jong bestuursambtenaar was C.v.d. Plas werkzaam te Buitenzorg op de Secretarie van den Gouverneur-Generaal, evenals mijn vader (jurist), en gaf hij ook lessen (o.a. aan mijn ouders) in de Soendanese taal. (Hij wist ook mijn vader te strikken voor de functie van penningmeester in een Indonesische "Kunstkring" met veel zang, dans en wajang-uitvoeringen die ik gezeten op de voorste rij, gapend en slapend moest meemaken terwijl ik daarop al lang was uitgekeken). Charles v.d. Plas kwam toe geregeld bij ons thuis, was inderdaad direkt herkenbaar aan een zwart sik-achtig baardje (Dr. de Jong: "Hij zag eruit als een Arabier") en zag ik hem voor het laatst even voor het uitbreken van de oorlog in Soerabaia als Gouverneur van Oost-Java, waar wij in "Tabarin" nog vrolijk bierviltjes door de zaal lieten zeilen. Charles van der Plas was inderdaad na de oorlog de rechterhand van Dr. van Mook, o.a. bij het accoord van Linggadjattie. In de Studiegids voor het eindexamen geschiedenis 1988 (Uitgave voor Havo/VWO) op blz. 102, zien wij een foto gemaakt tijdens deze accoord-besprekingen te Linggadjattie, en zien wij rechts van Schermerhorn dan Charles v.d. Plas (met baardje) en Dr. Van Mook zitten, en links van Schermerhorn zitten dan Soetan Sjahrir en Mohammad Hatta. De twee laatsten kwamen in aanmerking (evenals Sultan Hamid II) voor de troon te Batavia als President van Indonesië, doch Amerika wilde daar Soekarno de communisten-slachter hebben. Voor de Amerikanen was Ir. Soekarno als Mohammedaan en communisten-bestrijder de juiste man op de juiste plaats, waardoor alle andere candidaten voor het Presidentschap opzij werden gezet. (zie ook Mr. Hiltermann in zijn boek: "Hoe zat het nu écht ?", 1987). Het succes dat Dr. Van Mook in 1947-1949 bij zijn Deelstatenschepping had zegt voldoende, en dan spreekt Dr. de Jong van "drijfzand" en "Hij vergiste zich deerlijk; (wat een fantasie), zijn verwachting bleek op drijfzand gebouwd". Dit laatste concludeert Dr. de Jong uit het feit dat nadien in het kabinet van Soekarno "zijn vroegere vrienden als minister in dit kabinet zaten". Dr. de Jong schijnt de samenstelling van dit kabinet als een complot te willen zien, verraad plegend jegens Dr. Van Mook en C.v.d. Plas, (hij schijnt te veel oog te hebben voor "complotten"), doch was het voor de hand liggend dat Soekarno in zijn eerste kabinet diegenen koos onder "het intellect", die ieder op eigen terrein zijn sporen had verdiend. Dat dit ook "vroegere vrienden" waren van C. v.d. Plas laat zich niet alleen horen, doch heeft met de keuzen van Soekarno niets te maken, en dat Dr. Van Mook en C.v.d. Plas met hun kijk op zaken "zich deerlijk vergisten" en "op drijfzand" bouwden is dan wel een verkeerde voorstelling van zaken, waarbij eens op te merken is: "Zie niet naar mijn woorden, doch naar mijn daden", en die daden van Dr. Van Mook zullen hierna dan ook eens onder de loupe genomen worden. Eerst zijn nog enkele minder ter zake doende aspecten te belichten: de uitvoerige bespiegelingen daarna van Dr. de Jong over het al of niet geslaagd optreden van "geheime agenten" doen hier niets ter zake, men blijve bij de feiten zoals die plaatsvonden.

Een ander gegeven dat zich achter de schermen schijnt te hebben afgespeeld is, dat de ex-G.G. Tjarda een tip gaf aan Prof. Gerbrandy die fatale gevolgen had. Tjarda was geheel te goeder trouw doch "ouderwets" en blind voor het feit dat na de oorlog in de Pacific de strijd van de Amerikanen tegen het communisme het belangrijkste was, waarbij Indië had mede te spelen op de eerste plaats. Prof. Gerbrandy, eveneens te goeder trouw, heeft zelf totaal geen Indië-kenner zijnde, te veel waarde gehecht aan de tip van Tjarda, en toen zelfs Dr. Van Mook met zijn nieuwe plannen voor Indië, als een mislukte "dictator" gezien. Dr. Van Mook heeft n.l. bij de eerste Politionele Actie (1947) na de zuiveringen van West- en Oost-Java het bevel gegeven tot "staakt het vuren" (en had daar zijn goede redenen voor), waardoor Midden-Java ongezuiverd bleef, doch Prof. Gerbrandy zag dit als een gebrek aan doorzettingsvermogen. Hier wordt dan wel duidelijk dat ook Prof. Gerbrandy geen Indië-kenner was, en schrijft dan ook Prof. W. Schermerhorn in zijn "Geheime Dagboeken" dat de kennis van Gerbrandy van Indië "op zijn minst merkwaardig was". Zeer zeker heeft Dr. Van Mook hier niet voor "dictator" willen spelen. Dr. de Jong verliest zich daarna in de kwestie dat Australië militaire hulp toezegde en ons in de steek liet, en dat ook Lord Mountbatten te weinig Britse troepen zond naar Java, doch bij al deze bespiegelingen blijft wel het feit overeind staan dat het eerste Nederlandse troepenonderdeel, de 7 December-divisie, eerst begin 1947 op Java aankwam en het gehele jaar 1946 bestuurloos en legerloos, een niet meer te overziene chaos deed groeien van onderling vechtende legertjes. Wat kon Dr. Van Mook hier zonder leger doen ? Niets. Volgens Dr. de Jong kwam dit legeronderdeel "te laat" op Java aan, doch hoe kon dat anders Heer de Jong ? Nederland had zelf nauwelijks een leger. Dat overziet men niet vanaf een bureaustoel. Dr. de Jong vermeldt dan dat Dr. Van Mook op 2 October (jaartal ontbreekt) in Batavia aankwam waarna Dr. de Jong aankomt met "Een chantagepoging van Lord Mountbatten om Nederland te dwingen met Soekarno in overleg te treden". (Hoe komt Dr. de Jong hier zo goed op de hoogte van de kansen en belangen van Soekarno?). Na dit brokje fantasie (de smerigste geschiedvervalsing ooit in Nederland vertoond), klappen wij het boek (Deel 11-c) dicht en gooien het in de kachel. Deze verzinsels over chantage, complotten, moorden en verkrachtingen verbergen andere zaken die op hetzelfde niveau liggen: van verraad, omkoping en geschiedvervalsing. Hoeveel miljoen heeft de Staat uitgegeven voor het drukken van dit 26-delig "standaardwerk"?
Doch beloofden wij hierboven nog te laten zien wat Dr. Van Mook in 1947-1949 dan nog na de hierboven gemelde chaos (van 1946) nog voor elkaar bracht in 1947-1949. Veel woorden zijn dan niet eens meer nodig want "een plaatje zegt meer dan duizend woorden" en voegen wij hierbij slechts een kaartje van deze Archipel en een lijstje van de Deelstaten van Dr. Van Mook. De inhoud spreekt verder voor zichzelf. Het was een duidelijk plan waarmee alle partijen accoord gingen uitgezonderd de Soekarno-groep in Midden-Java (en stuntelende enkelingen in Den Haag waardoor Amerika ingreep). Om het Binnenhof staande te houden, moest Dr. Van Mook de Zwarte Piet worden toegeschoven, doch daarbij werd door Den Haag niets "gehandhaafd" in de Pacific, en verdween Nederland uit deze Archipel. De gevolgen zijn fataal kan men thans in 1988 constateren. De erfenis van onze voorvaderen werd verspeeld, in een vredesroes, terwijl er geen vrede was. Ook dat was een hersenspoeling. Alleen op sensatie beluste lieden verdiepen zich dan nog in het geschrijf van Dr. de Jong, een mengelmoes van waarheden en verzinsels, doch de hierin verzwegen waarheid is al sensationeel genoeg.

Koffieplanter.

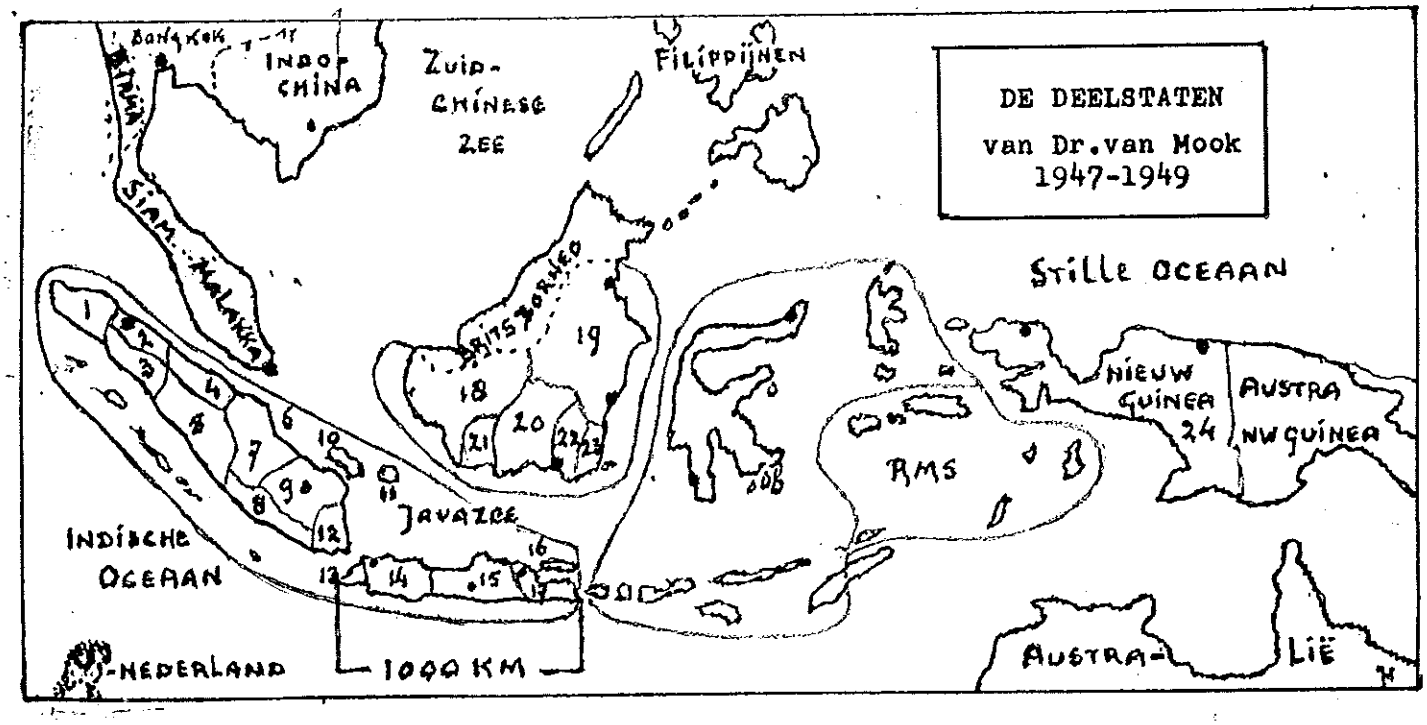

Wat Dr. H.J. van Mook tot stand bracht.

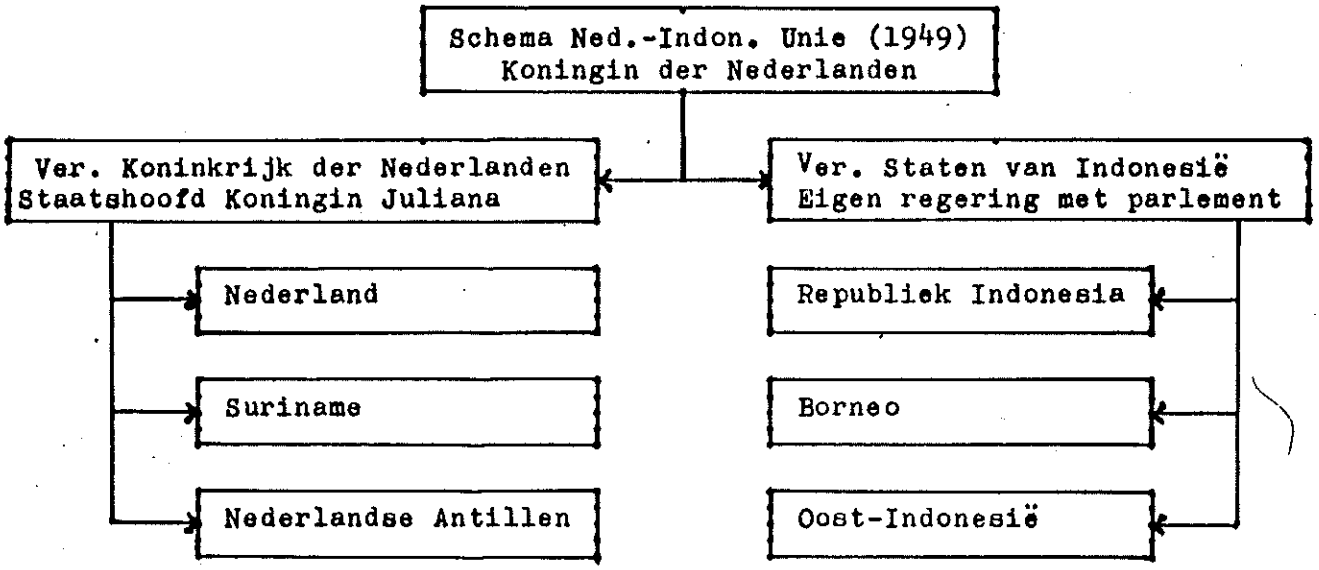

SUMATRA - JAVA		BORNEO - O.I.
1 Atjeh	10 Banka	18 West-Borneo
2 Oost-Sumatra	11 Billiton	19 Oost-Borneo
3 Tapanoeli	12 Lampongs	20 Groot Dajak
4 Indragiri	13 Bantam	21 Kota Waringin
5 West-Sumatra	14 West-Java	22 Bandjarmasin
6 Riouw-Arch.	15 Midden-Java	23 Nieuw-Guinea (West-Irian)
7 Djambi	16 Madoera	
8 Benkoelen	17 Oost-Java	R.M.S.-Republiek Maluku Selatan.
9 Zuid-Sumatra		

Nieuw-Guinea was het gebied waarover nog nader beslist moest worden.
De Republiek Maluku Selatan eiste een eigen Deelstaat.
Duidelijk werd hier rekening gehouden met het behoud van vele Vorstendommen (en verschillende talen), die later door Soekarno, toen hij de macht in handen had, in een Eenheidsstaat werden opgelost.